

A black and white line drawing of a snake coiled around a human foot. The snake's head is raised, and its tongue is flicking out. The snake's body is covered in a diamond-shaped scale pattern, and its mouth is open, showing sharp fangs. The human foot is shown in profile, with the toes and heel visible. The snake is coiled around the foot, with its body looping around the heel and arch. The drawing is done in a simple, illustrative style with bold lines and cross-hatching for shading.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τα παιδιά μας· κλαδιά ή παράρριζα...

Μετά από 40 και παραπάνω χρόνια ως πατέρας, ο Θεός μου έδωσε να καταλάβω μια αλήθεια που θεωρώ χρήσιμο να μοιραστώ μαζί σας, με την ελπίδα πως και θα συμφωνήσετε, και θα θελήσετε να βοηθήσετε άλλους να την αντιληφθούν και να ωφεληθούν.

Συνήθως λέμε πως τα παιδιά μας είναι “κλωνάρια” από το δικό μας κορμό· κάτι σαν προεκτάσεις μας, κάτι που λίγο πολύ μας ανήκει – αν μη τι άλλο, εξαρτάται σημαντικά από εμάς.

Όμως ο λόγος του Θεού έχει μια άλλη –πολύ καλύτερη– εικόνα· εκείνη των “παράρριζων”. Διαβάζουμε σχετικά: **«Η γυνή σου θέλει είσθαι ως άμπελος εύκαρπος εις τα πλάγια της οικίας σου· οι υιοί σου ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου»** (Ψαλμ. 128/ρκη/3).

Βεβαίως «νεόφυτα» δεν είναι τα κλαδιά του δέντρου αλλά τα παράρριζα, τα μικρά φυτά που φυτρώνουν πλάι στη ρίζα. Και ιδού ποια είναι η ουσιώδης διαφορά: Αν ένα δέντρο κοπεί ή ξεραθεί, τα κλαδιά, επειδή είναι πλήρως εξαρτημένα από τον κορμό, δεν μπορούν να ζήσουν χωριστά, και σύντομα ξεραίνονται και πεθαίνουν μαζί του. Αντίθετα τα παράρριζα εξακολουθούν να ζουν χωρίς να εξαρτώνται από το αρχικό φυτό, αφού έχουν ήδη αναπτύξει δική τους ρίζα.

Έτσι είναι και τα παιδιά μας. Χρειάζονται τους γονείς μόνο για να έρθουν στην ύπαρξη και στο πρώτο ξεκίνημα

της ζωής, και συνεχίζουν ύστερα από μόνα τους. Τα παιδιά μπορούν να ζήσουν ακόμη και όρφανα· μπορούν να ζήσουν υιοθετημένα ή χωρίς οικογένεια, στον κόσμο, αρκεί κάποιος να τους παρέχει τα στοιχειώδη. Δεν χρειάζεται οποιαδήποτε βιολογική σχέση με τους γονείς.

Τα παιδιά μας γεννιούνται αυτόνομα, ξεχωριστά από εμάς, και πρέπει να ζουν την ενήλικη ζωή τους χωρίς εξάρτηση από τους γονείς. Είναι για τούτο αυτονόητη και απολύτως δικαιολογημένη η τάση που αναπτύσσουν στην εφηβεία, να απομακρύνονται όλο και περισσότερο από εμάς, με κύριο σκοπό να σχηματίσουν τη δική τους οικογένεια, τη νέα ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ζωή.

Αλλά αυτό δεν αρέσει σε κανέναν ανθρώπινο γονέα, επειδή –ατυχώς– ενώ φροντίζουμε για τον απογαλακτισμό των παιδιών από τη μητέρα, δεν κάνουμε το ίδιο και για το δικό μας “απογαλακτισμό” από τα παιδιά μας, τα οποία κακώς συνεχίζουμε να θεωρούμε ως τμήματα του εαυτού μας, ως κλώνους μας... Αυτό έχει τεράστιες αρνητικές συνέπειες, που άλλοτε κοσμούν τις γελοιογραφίες και άλλοτε γίνονται αιτίες οικογενειακών και προσωπικών δραμάτων.

Αν το καταλάβουμε γρήγορα, έχουμε κερδίσει ένα μεγάλο παιχνίδι της ζωής και έχουμε απαλλαγεί από περιττούς πόνους και κόπους – τόσο εμείς όσο και τα αγαπημένα μας παιδιά.

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Τα παιδιά μας· κλαδιά ή παράρριζα... 2
- ❶ «Διά την απιστίαν αυτών» 4
- ❶ Συναισθήματα που μας αρέσουν... 7
- ❶ «Δικαιοσύνη εκοιμήθη...» 9
- ❶ Θάνατος και Κηδείεις... 13
- ❶ Μέγα σκάνδαλο... 20
- ❶ Γιατί μιλούν σε γλώσσες 24
- ❶ Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας 27
- ❶ Επίθεση στην ιστοσελίδα του «ΤΥΧΙΚΟΥ» 30

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 23
 - Γυναίκες, παντελόνια κ.λπ.
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
 - «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών»
- ❶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ 32
 - Το θέλημα του Θεού...

Διαβάστε
καθημερινά
το ιστολόγιο
neakaipalaia.
blogspot.com

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 28 – ΤΕΥΧΟΣ 234 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης • **Ταχυδρομική Επικοινωνία:** ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • **Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold**

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

«Διά την απιστίαν αυτών»

Διαβάζουμε στα Ευαγγέλια ότι ο Κύριος Ιησούς κάποιες φορές "δεν **μόρεσε**" να θαυματοποιήσει. Ο Ματθαίος διηγείται: «**Και δεν έκαμεν εκεί πολλά θαύματα διά την απιστίαν αυτών**» (Ματθ. 13/ιγ/58), και ο Μάρκος επίσης αναφέρει: «**Και δεν ηδύνάτο εκεί ουδέν θαύμα να κάμη, ειμή ότι επί λίγους αρρώστους επιθέσας τας χείρας εθεράπευσεν αυτούς**» (Μάρκ. 6/ς/5).

Ως συνέπεια αυτών των δύο φράσεων, κάποιοι έφτασαν στο συμπέρασμα να πουν ότι Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ακυρώνεται από την απιστία των ανθρώπων.

Τη θέση αυτή κυρίως υποστηρίζουν κάποιοι Πεντηκοστιανοί και Χαρismaticοί, που έχουν την ιδέα ότι μπορούν και οι ίδιοι να θαυματοποιούν· καθώς οι προσπάθειές τους αποτυγχάνουν συστηματικά, σπεύδουν να επιρρίψουν την ευθύνη όχι στη δική τους αναξιοσύνη και ασχετοσύνη, αλλά στην δήθεν ελλιπή πίστη των ασθενών που καταφεύγουν σ' αυτούς ζητώντας βοήθεια.

Αλλά είναι ανόητο να νομίζει κανείς ότι η δύναμη του Κυρίου να κάνει ΘΑΥΜΑΤΑ θα μπορούσε να εμποδιστεί εξαιτίας της δικής μας απιστίας και ΠΑΡΑΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ, ενώ δηλαδή Εκείνος θα ήθελε να τα πραγματοποιήσει...

Αφενός ο Θεός ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΕΤΑΙ. Ο απόστολος Παύλος γράφει: «**ο λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται**» (Β' Τιμ. 2/β/9) και βεβαίως όσοι μελετούν τις Γραφές γνωρίζουν πως όλα τα έργα του Θεού γίνονται μέσω αυτού του αδέσμευτου «**θείου λόγου**». Ο Ψαλμωδός έγραψε: «**Με τον λόγον του Κυρίου έγιναν οι ουρανοί,**

και διά της πνοής του στόματος αυτού πάσα η στρατιά αυτών» (Ψαλμ. 33/λγ/6) και όλο το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης βεβαιώνει τούτη την αλήθεια, καθώς όλα έγιναν όταν «**είπεν ο Θεός**».

Ας θυμηθούμε επίσης πως και τα θαύματα του Κυρίου Ιησού έγιναν όταν εκείνος μίλησε: «**ειπέ λόγον**» (Ματθ. 8/η/8), «**επί τω λόγω σου**» (Λουκ. 5/ε/5), «**Λάζαρε, ελθέ έξω**» (Ιωάν. 11/ια/43) κ.λπ.

Επίσης όλες οι κρίσεις του Θεού (όπως π.χ. ο Κατακλυσμός του Νώε, η καταστροφή των Σοδόμων, οι Δέκα Πληγές της Αιγύπτου και τόσα άλλα), –που επίσης είναι θαυμαστά έργα Του– έγιναν χωρίς κανείς άνθρωπος να χρειάζεται να πιστέψει προηγουμένως. Αντίθετα μάλιστα, οι μεν Σοδομίτες θεωρούσαν τον Λωτ ως «**αστειζόμενον**» (Γεν. 19/ιθ/14), ο δε Φαραώ προκαλούσε τον Κύριο λέγοντας: «**Τις είναι ο Κύριος, εις του οποίου την φωνήν θέλω υπακούσει, ώστε να εξαποστείλω τον Ισραήλ; δεν γνωρίζω τον Κύριον και ουδέ τον Ισραήλ θέλω εξαποστείλει**» (Έξοδ. 5/ε/2).

Κάθε φορά που ο Θεός θέλησε να πράξει κάτι, είτε ευλογία είτε κρίση, κανείς άνθρωπος δεν μπόρεσε να σταθεί εμπόδιο στη βουλή και την απόφασή Του.

Πώς λοιπόν πρέπει να εξηγηθούν τα εδάφια που παραθέσαμε στην αρχή του άρθρου, τα οποία, όπως ειπώθηκε, κάποιοι σκοπίμως ή από άγνοια παρερμηνεύουν και εκμεταλλεύονται για να δικαιολογήσουν τη δική τους ανικανότητα παραποιώντας το θείο λόγο;

**Τάματα από το Ασκληπιείο
της Αρχαίας Κορίνθου.**

Πρώτα αξίζει να σημειώσουμε ότι παρά την απιστία των κατοίκων της Ναζαρέτ, η ιερή αφήγηση δεν λέει πως δεν έκανε καθόλου θαύματα, αλλά ότι ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΠΟΛΛΑ. Με άλλα λόγια ο Χριστός δεν είχε αδυναμία να κάνει θαύματα, όμως **«επί ολίγους αρρώστους επιθέσας τας χείρας εθεράπευσεν αυτούς»** (Μάρκ. 6/ς/5). Με άλλα λόγια δεν ήταν η απιστία των Ναζαρηνών που ακύρωσε τη θαυματουργή δύναμη του Κυρίου, αλλά ήταν Εκείνος που θέλησε να θεραπεύσει ΜΟΝΟ **«ολίγους αρρώστους»** γι' αυτό και ΛΙΓΟΥΣ ΑΓΓΙΞΕ. Το σπουδαιότερο είναι ότι ο Κύριος ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ χωρίς να τα καταφέρει.

Η αλήθεια είναι ότι ο δίκαιος και άγιος Θεός δεν θα ήθελε να φανεί Δυνατός μεταξύ ανθρώπων που δεν άξιζαν την ευεργεσία Του. Αν το έκανε αυτό, θα τους άφηνε με την εντύπωση ότι ενδιαφέρεται περισσότερο να δείξει τη δύναμή Του, παρά να σώσει τους ανθρώπους από την απιστία και τον κακό τους δρόμο.

Εξάλλου, ο Κύριος Ιησούς έδωσε οδηγία στους μαθητές Του: **«Μη δώσητε το άγιον εις τους κύνας μηδέ ρίψητε τους μαργαρίτας σας εμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς με τους πόδας αυτών και στραφέντες σας διασχίσωσιν»** (Ματθ. 7/ζ/6).

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

**Σύγχρονα τάματα σε εικόνα
“χριστιανικού” ναού.**

Δεν θα περίμενε κανείς ο Ίδιος να εφάρμοζε πολύ περισσότερο την ίδια αρχή κατά τις θαυμαστές Του επεμβάσεις;

Ο πιστός του Χριστού δεν λησμονεί το μήνυμα του Ευαγγελίου, ούτε η γλώσσα του δένεται ενώπιον πονηρών ανθρώπων. Γνωρίζει τι θα έπρεπε να πει και πώς να το πει. Όμως είναι η λογική και το βαθύτερο συμφέρον της υπόθεσης του Ευαγγελίου, που τον οδηγεί να μην μιλήσει και να μην εκτεθεί απέναντι σε ανθρώπους που η διάθεσή τους δεν είναι καλύτερη από τα ακάθαρτα ζώα όπως οι σκύλοι και τα γουρούνια.

Δεν μπορούμε, επίσης, να παραβλέψουμε ότι υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που ισχυρίζονται ότι έγιναν αποδέκτες "θείας θεραπείας" σε διάφορα προσκυνήματα, από νεκρές εικόνες, από βρομερά ή "μυροβλύζοντα" λείψανα κ.ο.κ. Το ίδιο ισχυρίζονται και πλήθη "θεραπευθέντων" από μάγους και διάφορα είδωλα όλων των θρησκειών. Μπορεί να πει κανείς ότι οι δικές τους "θεραπείες" είναι ψεύτικες; Θα λέγαμε με βεβαιότητα ότι **δεν είναι περισσότερο ψεύτικες από εκείνες που ομολογούν "χριστιανοί" διάφορων δογμάτων.**

Κάποτε ο γράφων είχε την ευκαιρία να διαβάσει μερικά έντυπα της χονδροειδούς αμερικάνικης πλάνης που αυτοονομάζεται **«Χριστιανική Επιστήμη»**, και τα

(4763)

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013 - 5

οποία ήταν γεμάτα από "μαρτυρίες θαυματουργικών θεραπειών"... Το ίδιο και άλλα περιοδικά που εκδίδονται από ελληνικά μοναστήρια με σκοπό να ελκύσουν περισσότερους προσκυνητές (και τις αναμενόμενες προσφορές).

Όλα τα "τάματα και αφιερώματα" που στολίζουν τις διάφορες εικόνες, "μαρτυρούν" ακριβώς ότι οι αφιερωτές τους "είδαν καλό" από το τιμώμενο αντικείμενο. Εξάλλου παρόμοια "θαύματα" γίνονταν και στα αρχαία Ασκληπιεία, και εξ αυτού προσφέρονταν από τους "ιαθέντες" πλήθη αφιερωμάτων και αναθημάτων. Μία επίσκεψη στο Μουσείο της αρχαίας Κορίνθου, στην αίθουσα του Ασκληπιείου, θα πείσει κάθε δύσπιστο. (Βλέπε φωτογραφίες προηγούμενης σελίδας).

Ο Κύριός μας θέλει τα πάντα να είναι καθαρά και σαφή. Δεν επιτρέπει σύμμιξη των κοσμικών και δαιμονικών πραγμάτων με τον εαυτό Του και το έργο Του. Αυτό το βλέπουμε με χαρακτηριστικό τρόπο στους Φιλίππους της Μακεδονίας, όπου μία γυναίκα μέντιουμ με **«πνεύμα πύθωνος»**¹ προσπαθούσε να "προσθέσει" στο έργο του Παύλου λέγοντας αλήθεια, ότι ο Παύλος και ο Σίλας **«είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου, οίτινες κηρύττουν προς ημάς οδόν σωτηρίας»** (Πράξ. 16/ις/17). Αλλά ο δούλος του Θεού όχι μόνο δεν δέχθηκε αυτή την δωρεάν "διαφήμιση", αλλά καθώς αυτή επέμενε, εξέβαλλε το δαιμόνιο από την κοπέλα λέγοντας: **«Προστάζω σε εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού να εξέλθης απ' αυτής. Και εξήλθε την αυτήν ώραν»** (Πράξ. 16/ις/18).

Μέσω του Προφήτη ο Θεός δήλωσε: **«Εγώ είμαι ο Κύριος· τούτο είναι το όνομά μου· και δεν θέλω δώσει την δόξαν μου εις άλλον ουδέ την αίνεσίς μου εις τα γλυπτά»** (Ησ. 42/μβ/8 και 48/μη/11).

Ο Κύριος Ιησούς είχε πάντοτε τη δύναμη και μπορούσε να κάνει θαύματα οποτεδήποτε και οπουδήποτε ήθελε. Όμως δεν το έκανε "για χάρη επίδειξης" αλλά για να δοξαστεί ο Θεός που Τον είχε στείλει, όπως είπε στους μαθητές Του: **«Ό,τι αν ζητήσετε εν τω ονόματί μου, θέλω κάμει τούτο, διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ»** (Ιωάν. 14/ιδ/13). Η δήλωση αυτή είναι αποκαλυπτική για τον τρόπο με τον οποίο εργάστηκε ο Ιησούς τα έργα Του στη γη, ενώ ταυτόχρονα ελέγχει τους σύγχρονους "θαυματοποιούς", που συγκεντρώνουν προσοχή στον εαυτό τους.

Το ότι δεν έκανε θαύματα στη Ναζαρέτ, λοιπόν, δεν ήταν ζήτημα περιορισμού της δύναμής Του, αλλά μάλλον σοφή απόφαση και επιλογή, ώστε οι άνθρωποι να καταλάβουν πως ο Θεός δεν είναι "υπηρέτης" τους αλλά θέλει να γίνει Ο ΚΥΡΙΟΣ τους.

Όλοι όσοι ήθελαν να δεχτούν την αλήθεια και να Τον πλησιάσουν αναγνωρίζοντας τη θέση και το ρόλο Του με τη δέουσα αντίληψη –όπως π.χ. εκείνοι που Τον προσφώνησαν **«Ιησού επιστάτα»** (Λουκ. 17/ιζ/13), **«Κύριε, υιέ του Δαβίδ»** (Ματθ. 15/ιε/22)– έλαβαν την αιτούμενη θεραπεία.

Αντίθετα όσοι λοιδορούσαν, όπως οι σταυρωτές Του, που έλεγαν: **«Προφήτευσον εις ημάς, Χριστέ, τις είναι όστις σε εκτύπησεν;»** (Ματθ. 26/κς/68) ή ο Ηρώδης που προσπάθησε να ικανοποιήσει την περιέργειά του (Λουκ. 23/κγ/9), περιμένουν ακόμη απάντηση στο αίτημά τους... όπως και τα πλήθη που συρρέουν σε "χριστιανούς" ψευδοπροφήτες και ψευδοθεραπευτές...

1. Ο Πύθων ήταν ένα φίδι που κατά την ελληνική μυθολογία σκότωσε ο Απόλλων. Από αυτό ο ίδιος ονομάστηκε **«Πύθιος Απόλλων»**, η ιέρεια των Δελφών **«Πυθία»** και το εκεί Μαντείο **«Πυθείον»**.

Συναισθήματα που μας αρέσουν...

Συμβαίνει σε όλους, να μας αρέσουν ορισμένα συναισθήματα. Αλλά μπορούμε να εμπιστευτούμε τα συναισθήματά μας; Στον προφήτη Ιερεμία διαβάζουμε: «**Η καρδιά είναι απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη· τις δύναται να γνωρίση αυτήν;**» (Ιερ. 17/ιζ/9). Υπάρχουν αρκετοί τρόποι που μπορούμε να συμβιβαστούμε επιδιώκοντας να έχουμε καλά συναισθήματα. Ας δούμε μερικά παραδείγματα και πείτε αν συμφωνείτε.

Η αίσθηση να ανήκεις κάπου

Λίγα συναισθήματα είναι τόσο γλυκά όσο η αίσθηση να ανήκεις κάπου. Πρόκειται για ένα σαφώς βασικό ανθρώπινο ένστικτο. Χρειαζόμαστε να ανήκουμε σε μια οικογένεια, μια κοινότητα ή κάποια άλλη ομάδα, όπου είμαστε αποδεκτοί και εκτιμώμενοι. Εκεί βρίσκουμε μια θέση. Είμαστε "από μέσα". Στην εκκλησία του Χριστού, στην οικογένεια του Θεού, αυτό είναι ένα υπέροχο υγιές συναισθήμα. Όμως για κάθε καλή χρήση ενός συναισθήματος υπάρχει μια αρνητική χρήση. Η αίσθηση να ανήκεις κάπου μπορεί να παγιδεύσει τους ανθρώπους σε μια μυστική λατρεία ή παραθρησκεία (cult). Σε λιγότερο ακραία παραδείγματα πολλοί έχουν επιτρέψει στο συ-

ναίσθημα να ανήκουν κάπου, να είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για την επιλογή του τόπου της λατρείας τους, στο τι να πιστεύουν και τι τους κάνει να υποστηρίζουν ο ένας τον άλλο.

Η αίσθηση ότι έχεις παραδόσεις και έθιμα

Οι παρατηρήσεις των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο, και στις πρωτόγονες και στις προηγμένες κοινωνίες, δείχνουν μια σταθερή τάση να βρίσκει κάποιος άνεση στην παράδοση και την συνήθεια. Αν δεν ορίσουμε τις παραδόσεις της λατρείας μας με βάση το λόγο του Θεού, πιθανότατα θα ακολουθήσουμε τεχνητές παραδόσεις ανθρώπινης προέλευσης. Η λατρεία εικόνων και τυπικών τελετουργικών ανθρώπινης προέλευσης, είναι ένα παράδειγμα αυτής της κατάστασης. Δεν είναι όλα τα τελετουργικά κακά, αλλά αν γινόμαστε ανήμποροι ή απρόθυμοι να τα αξιολογήσουμε και να απορρίψουμε όσα αμφισβητούν ή παραμερίζουν την βιβλική εντολή, τότε εξαπατούμαστε από τα συναισθήματά μας. Η αγάπη για την παράδοση και την συνήθεια είναι μόνο ένα συναισθήμα, και ποτέ δεν πρέπει να μπαίνει πάνω από τους συλλογισμούς μας και την αναζήτηση του θελήματος του Θεού.

Η αίσθηση να ξέρεις ότι κάποιος σε οδηγεί

Οι Απόστολοι σαφώς αγαπούσαν και έβλεπαν τον Ιησού ως Κύριο και Δάσκαλό τους. Ασφαλώς θα ένιωθαν αγάπη, προστασία και καθοδήγηση στα λόγια, τη δύναμη και την παρουσία Του. Επιθυμούσαν να Τον ικανοποιούν και να κερδίζουν την επιδοκιμασία Του σε ό,τι έκαναν και, χωρίς αμφιβολία, χαίρονταν όταν Τον υπηρετούσαν και Τον τιμούσαν. Όμως αυτή η απόλυτη παράδοση και εμπιστοσύνη χρησιμοποιείται λανθασμένα όταν αναφέρεται σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

Ενώ προσδοκούμε και αποδεχόμαστε καθοδήγηση από τους ηγέτες της εκκλησίας, δεν πρέπει να παραδώσουμε το μυαλό μας και τη θέλησή μας. Δεν πρέπει να δεχόμαστε ανεξέλεγκτα τη διδασκαλία τους, αν αυτή δεν ακολουθεί την Αγία Γραφή. Σκεφτείτε αυτό το πολύ κοινό σενάριο:

Ένας πιστός βλέπει στην εκκλησία του κάποια αντίφαση και ρωτάει τον ποιμένα: **«Γιατί το πιστεύουμε αυτό έτσι;»** Ο ποιμένας του δείχνει ένα χωρίο από την Αγία Γραφή που μοιάζει να υποστηρίζει εκείνη τη θέση ή προσπαθεί να την "εξηγήσει λογικά", και ο ενορίτης φεύγει σίγουρος ότι "όλα είναι καλά". Έτσι ο ποιμένας [πατρική φιγούρα] διατηρεί τα πάντα υπό έλεγχο, και η εξωτερική απειλή που παρουσιάστηκε προς στιγμή από την

αμφισβήτηση, έχει εξουδετερωθεί. Σε αυτό το παράδειγμα, η αίσθηση ότι κάποιος μάς καθοδηγεί ως μαθητές, έχει εσφαλμένη εφαρμογή.

Η αίσθηση ότι ανήκεις στους εκλεκτούς

Όπως μάς άρεσε ως παιδιά το να μας δέχεται μια ομάδα, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι μας αρέσει η ιδέα ότι είμαστε μέρος από τον εκλεκτό λαό του Θεού. Αυτό το συναίσθημα λειτουργεί σωστά όταν μας ωθεί να φέρουμε στην οικογένεια του Θεού όσο περισσότερους μπορούμε. Αν όμως το αφήσουμε να μεταμορφωθεί σε μια στάση που βλέπει τους άλλους ανθρώπους ή ομάδες, ως κατώτερους και άξιους περιφρόνησης, γίνεται ένα θλιβερό παιχνίδι ανάμεσα σε "εμάς" και "εκείνους". Τότε, αντί της καλής αίσθησης που είχαμε νιώθοντας ότι είμαστε εκλεκτοί, έρχεται η αίσθηση της αποκλειστικότητας ή ακόμη και η αίσθηση του αποκλεισμού των άλλων.

Απέναντι σε όλα αυτά, ας επιδιώκουμε κάθε μέρα το καλό συναίσθημα να θέλουμε να είμαστε αρεστοί στον Θεό, πριν από οποιοδήποτε άλλο. Αυτό βέβαια απαιτεί δουλειά και δεν έρχεται αυτόματα, όπως συμβαίνει με κάποια άλλα συναισθήματα. Όμως αυτό μας οδηγεί στη ζωή. 📖

Άρθρο του **Eric Honea** στο περιοδικό **"The Berean News"**, Μάρτιος 2013

Για τεχνικούς λόγους το παρόν τεύχος κυκλοφορεί **τετράμηνο**. Επίσης λόγω πληθώρας επίκαιρης ύλης, η συνέχεια της μελέτης για τον **Ιωάννη τον Βαπτιστή** αναβάλλεται για το επόμενο τεύχος.

«Δικαιοσύνη εκοιμήθη...»

Στο περιοδικό «ΖΩΗ» (Ιούνιος 2013) διαβάσαμε το παρακάτω άρθρο, το οποίο και αναδημοσιεύουμε ως λίαν επίκαιρο και αληθινό. Επισημαίνουμε ότι το άρθρο στηρίζεται στο χωρίο Ησ. 1/α/21, όπως έχει στη μετάφραση των Εβδομήκοντα (Ο΄), που είναι ελαφρώς διαφορετική από την απόδοση στο εβραϊκό κείμενο. Παραθέτουμε και τις δύο αποδόσεις για σύγκριση. (Ησ. 1/α/21):

Στη μετάφραση του Βάμβα, που ακολουθεί το μασοριτικό εβραϊκό, λέει ότι η δικαιοσύνη κατοικούσε ΚΑΠΟΤΕ στη Σιών, αλλά τώρα παραχώρησε τη θέση της σε φονιάδες.

«Πώς η πιστή πόλις κατεστάθη πόρνη! ήτο πλήρης κρίσεων· η δικαιοσύνη κατώκει εν αυτή· αλλά τώρα, φονεΐς» [Βάμβας].

Αλλά η μετάφραση των Ο΄ λέει ότι η δικαιοσύνη που υπήρχε ΚΑΠΟΤΕ στη Σιών, τώρα έπεσε σε ύπνο, και στη θέση της λειτουργούν φονιάδες.

«Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών, πλήρης κρίσεως, εν η δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή, νυν δε φονευταί» [Ο΄].

Είτε με τη μία είτε με την άλλη απόδοση, το γεγονός είναι ότι η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ δεν λειτουργούσε πλέον στην Σιών και αυτό ήταν η αιτία για όλες τις κακοδαιμονίες της πόλης και του λαού.

Αν θέλαμε να συγκρίνουμε τη σημερινή κατάσταση της χώρας μας, όπως και κάθε άλλης χώρας που απομακρύνεται από τις αρχές και τα θεσπίσματα του Θεού, είναι αυτοδίκαιο και αναπόφευκτο,

οι άνθρωποι και τα καθεστώτα να υποφέρουν τις συνέπειες της απομάκρυνσής τους από το Νόμο του Θεού που, σε τελευταία ανάλυση, είναι και Ο ΜΟΝΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ.

Αλλά ας παρακολουθήσουμε τις σκέψεις του αρθρογράφου της «ΖΩΗΣ», και στο τέλος θα σημειώσουμε κάποιες επιπλέον παρατηρήσεις.

= • = • =

Η Ιερουσαλήμ, η «**πόλις Σιών**», απλωμένη κάτω από τα μάτια του Θεού. Το βλέμμα Του την αγκαλιάζει με στοργή και πόνο. Το παράπονο αναβλύζει από το στόμα του Κυρίου: Πώς κατάντησε έτσι «**η πόλις η πιστή Σιών**», «**...εν η δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή**» (Ησ. α΄ 21).

Ερευνά το θείο βλέμμα να βρει τη δικαιοσύνη μέσα στην άγια Πόλη, αλλά δεν την συναντάει πουθενά. Φαίνεται να έχει εξαφανιστεί η δικαιοσύνη από τη ζωή της Σιών. Δεν φαίνεται στα κυβερνητικά της κτίρια. Απουσιάζει από τα σπίτια και τις αγορές. Κοιμάται βαθιά. Γι' αυτό και δεν την αντικρίζει το μάτι του Θεού.

* * *

Η πόλη μας απλωμένη κάτω από το βλέμμα του Θεού. Αλίμονο! Είναι μια πόλη «**εν η δικαιοσύνη έκoiμήθη**». Κοιμήθηκε, ενώ δυστυχώς πολλά αντίθετα πράγματα είναι ξύπνια στην πόλη μας. Πηγαίνονται στους δρόμους της, ρυθμίζουν τη ζωή της. Το συμφέρον δεν αποκοιμάται ποτέ. Όταν το ρολόι της κεντρικής

πλατείας σημαίνει μεσάνυχτα και όλα φαίνονται να έχουν παραδοθεί στον ύπνο, το συμφέρον θα μένει άγρυπνο. Και θα κάνει σχέδια...

Και όταν το μεσημέρι οι δρόμοι θα είναι γεμάτοι από κόσμο, εκεί ανάμεσα στους διαβάτες, θα κυκλοφορεί ακούραστη η αδικία. Θα την βρείτε πολύ εύκολα στην πόλη μας. Όποια πάροδο και αν πάρετε. Πολύ περισσότερο, αν διαβείτε την κεντρική λεωφόρο με τις μεγάλες οικοδομές.

Και η δικαιοσύνη; Η δικαιοσύνη κοιμήθηκε στην πόλη μας, έχει πέσει σε λήθαργο. Γι' αυτό και η συνάντηση μαζί της είναι πράγμα πολύ δύσκολο. Σπάνιο. Γι' αυτό και η ζωή στην πόλη μας παρουσιάζει τόσο σκοτάδι, τόσο αθλιότητα.

«...Πόλις εν η δικαιοσύνη εκοιμήθη...». Μπορεί ο λόγος αυτός να πέφτει επάνω μας σαν μαστίγιο. Νιώθουμε τον πόνο που τον υπαγορεύει και τη ντροπή που προκαλεί. Όμως είναι ταυτόχρονα και βαθύτατα παρηγορητικός. Είναι θετικός λόγος, που κινεί σε δημιουργία και όχι σε απαισιοδοξία. Ακούγοντάς τον δεν θα πεις: «Δεν γίνεται τίποτε, η κοινωνία είναι κατεστραμμένη ανεπανόρθωτα, η αδικία είναι ο πανίσχυρος δικτάτορας της ημέρας». Δεν θα πεις, δεν μπορείς να πεις τίποτε από όλα αυτά. Γιατί; Διότι ο Θεός δεν μας λέει, ότι η δικαιοσύνη σκοτώθηκε ή πέθανε ή έχει καταστραφεί, αλλά ότι κοιμάται.

Είναι πολύ μεγάλο κακό να κοιμάται η δικαιοσύνη, να είναι σε νάρκη. Αλλά είναι μεγάλο καλό το ότι κοιμάται και δεν πέθανε. Αφού κοιμάται μπορεί να ξυπνήσει. Μπορούμε να την ξυπνήσουμε.

Και να η μεγάλη απάντηση που έχουμε να προσφέρουμε ως Χριστιανοί στο σημερινό απελπισμένο κόσμο: Ναι, η κα-

τάσταση είναι τραγική και σκοτεινή αφού η «δικαιοσύνη έκοιμήθη» και δεν ενεργεί, δεν δρα, δεν ρυθμίζει τη ζωή. Αλλά τίποτε δεν δικαιολογεί την απελπισία, εφόσον η δικαιοσύνη απλώς κοιμάται. Δεν μένει παρά να την ξυπνήσουμε, για να την κάνουμε και πάλι κυρίαρχο της ζωής μας. Πόσο θα άλλαζε αμέσως η ζωή μας, αν ξυπνούσε η δικαιοσύνη...

Στην πόλη μας η «δικαιοσύνη εκοιμήθη». Ας σημάνουμε εγερτήριο. Ας την σηκώσουμε από τον βαρύ ύπνο. Και ας την αφήσουμε να μας κυβερνήσει. Να γλυκάνει τη ζωή μας...

Να την ξυπνήσουμε. Μα πού, σε ποιο ακριβώς σημείο βρίσκεται κοιμισμένη; Πού; Παντού.

Τώρα διαβάζεις αυτές τις λέξεις καθισμένος σε μια καρέκλα ή σε μια πολυθρόνα του σπιτιού σου. Σταμάτησε εδώ για ένα λεπτό. Σήκωσε το βλέμμα σου από την τυπωμένη σελίδα και κοίταξε τριγύρω το δωμάτιο. Σκέψου το σπίτι σου και ρώτησε: Μήπως μέσα στο σπίτι μου έχει αποκοιμηθεί η δικαιοσύνη; Μήπως ως οικογένεια, ως πατέρας, ως μάνα, ως γιός ή κόρη δεν την πολυλογαριάζουμε;

Αύριο θα πας στην εργασία σου. Σε περιμένει ένα γραφείο ή ένα κατάστημα, ένα εργοστάσιο ή ένα αυτοκίνητο. Προτού πιάσεις δουλειά, ρώτησε και πάλι: Μήπως κάπου εδώ κοιμάται η δικαιοσύνη; Μήπως η εργασία μου δεν έχει τίποτε που να θυμίζει δικαιοσύνη;

Αλλά μη ξεχαστούμε και κοιτάξουμε μόνο γύρω μας. Αν θέλεις, κλείσε για μια στιγμή τα μάτια, συγκέντρωσε την προσοχή σου και θα ακούσεις την αναπνοή της δικαιοσύνης, που κοιμάται. Θα την διακρίνεις πολύ καθαρά, όπως ξεχωρίζουμε αμέσως την αναπνοή ενός που κοιμάται. Θα την ακούσεις, γιατί θα είναι κά-

που εδώ δίπλα στην καρδιά σου. Μέσα στο στήθος σου.

Μέσα στο στήθος σου, μέσα στο στήθος μου κοιμάται η δικαιοσύνη. Και εκεί πρέπει πρώτα-πρώτα να την ξυπνήσουμε...

Το ξύπνημά της θα σημάνει απόφαση να διώξουμε την αδικία από τη ζωή μας. Και να επανορθώσουμε το άδικο που έχουμε διαπράξει. Το ξύπνημά της θα σημάνει μια καινούργια εποχή, μια εποχή που ο Θεός, ο Κύριος της δικαιοσύνης, θα είναι και πάλι κοντά μας για να μας σκεπάσει με την ευλογία Του.

Κύριε, ξύπνησε, σε ικετεύω, τη δικαιοσύνη, που κοιμάται στην ψυχή μου.

Κύριε, ξύπνησε τη δικαιοσύνη, που κοιμάται στο σπίτι μου.

Κύριε, ξύπνησε τη δικαιοσύνη, που κοιμάται στην πόλη μας. Αμήν.

==●●●==

Η συνήθεια που υπάρχει, και δυστυχώς μάλιστα πολλές φορές διδάσκεται ως δήθεν βιβλική, είναι να μεταθέτουμε τις ευθύνες μας, να αποφεύγουμε να πάρουμε την ορθή θέση απέναντι στο άδικο και, σε τελευταία κατάληξη, να αναθέτουμε πίσω στον Θεό όσα Εκείνος έχει ζητήσει από εμάς.

Η Μετάφραση των Ο' αφήνει κάποια περιθώρια ελπίδας, όπως εξηγεί ο αρθρογράφος της «**ΖΩΗΣ**», ώστε η κοιμωμένη Δικαιοσύνη να ανανήψει με επέμβαση του Θεού, γι' αυτό και στο τέλος προσεύχεται, μεταβιβάζοντας κατά κάποιο τρόπο την ευθύνη στον Κύριο.

Αλλά μόλις λίγα χωρία προηγουμένως ο Προφήτης αποκαλύπτει τη βουλή του Θεού, που περιέχει εννέα (9) προσταγές που εμείς οι άνθρωποι πρέπει να εκτελέσουμε:

«Και όταν εκτείνετε τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς μου από σας· ναι, όταν πληθύνετε δεήσεις, δεν θέλω εισακούει· αι χείρές σας είναι πλήρεις αιμάτων. [1] Λούσθητε, [2] καθαρίσθητε· [3] αποβάλετε την κακίαν των πράξεών σας απ' έμπροσθεν των οφθαλμών μου· [4] παύσατε πράττοντες το κακόν, [5] μάθετε να πράττετε το καλόν· [6] εκζητήσατε κρίσιν, [7] κάμετε ευθύτητα εις τον δεδυναστευμένον, [8] κρίνατε τον ορφανόν, [9] προστατεύσατε την δίκην της χήρας» (Ησ. 1/α/15-17).

Δεν σας φαίνεται ανακόλουθο, ενώ ο Θεός ζητάει από εμάς να λάβουμε το μήνυμα και να διορθώσουμε τη ζωή μας και τα βήματά μας, εμείς να επιστρέφουμε την θεία «**εντολή**» ανεκτέλεστη, ζητώντας από τον Κύριο να κάνει όσα εμείς ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ να κάνουμε, μη τυχόν και χαλάσει η ζαχαρένια μας ή ψυχρανθούν οι σχέσεις μας με τους ανθρώπους, και όσα εμείς ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΑΘΕΣΗ να εκτελέσουμε αποφεύγοντας κόπο και άλλες συνέπειες;

Ο Θεός εκείνο που είχε να κάνει εκ μέρους Του, το έκανε τέλεια επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, όπου και τακτοποίησε κάθε ηθική και νομική εκκρεμότητα των ανθρώπων. Από εκεί και πέρα, είναι θέμα και ευθύνη δική μας –του καθενός από εμάς–, αν θέλουμε να ανταποκριθούμε στο τέλειο έργο του Κυρίου και πώς θα σοβαρευτούμε με τις υποχρεώσεις που μας ανήκουν ως «**τέκνα Θεού**».

Επιστρέφοντας στα λόγια του Ησαΐα, η δικαιοσύνη ως αφηρημένη έννοια ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙ. Εκείνοι που μπορούν να κοιμούνται είναι οι άνθρωποι, και εν προκειμένω, πιο σωστά, οι άνθρωποι που ο Θεός έχει επιφορτίσει να υπηρετούν την δικαιοσύνη. Αν και αρεσκομάστε να λέμε φράσεις όπως ότι «**η δικαιοσύνη είναι τυφλή**» ή «**η δικαιοσύνη είναι αλληθωρη**», αυτά και άλλα σχετικά ελαττώματα δεν αφορούν την ίδια την ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

αλλά τους ανθρώπους που υποτίθεται ότι την αγαπούν (Ψαλ. 99/ζθ/4), την διψούν (Ματθ. 5/ε/6) και την υπηρετούν (Πράξ. 10/ι/35).

Δεν χωράει αμφιβολία πως η εικόνα του Προφήτη είναι ολοζώντανη στη ζωή και την περίστασή μας, γι' αυτό είναι καιρός να ΑΚΟΥΣΟΥΜΕ το μήνυμα και να ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ, επιτέλους, να δείξουμε ότι είμαστε άξιοι της κλήσεως με την οποία μας τίμησε ο Θεός (Εφεσ. 4/δ/1, Α' Θεσ. 2/β/23). Γράφοντας σχετικά ο Παύλος, ενθαρρύνει: **«Ας μη κοιμώμεθα ως και οι λοιποί, αλλ' ας αγρυπνώμεν και ας εγκρατευώμεθα»** (Α' Θεσ. 5/ε/6).

Είναι θεία διαπίστωση ότι, **«Και αν ελεηθῇ ὁ ασεβής, δεν θέλει μάθει δικαιοσύνην· ἐν τῇ γῇ τῆς ευθύτητος θέλει**

πράξει ἀδίκως και δεν θέλει ἐμβλέψει εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Κυρίου» (Ησ. 26/κς/10). Γι' αυτό, αν και πλησιάζουμε τον Θεό χάρι στο μεγάλο Του έλεος, η συνέχεια της χριστιανικής μας ζωής πρέπει να χαρακτηρίζεται και να κοσμεῖται από τη Δικαιοσύνη, η οποία μάλιστα πρέπει να περισσεύει από εκείνη των Φαρισαίων (Ματθ. 5/ε/20).

Πάνω απ' όλα και πρώτα απ' όλα, η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ξυπνητή μέσα στην εκκλησιαστική ζωή – όπου συχνά καταπατείται ασύστολα. Σ' αυτή την επίγεια μικρογραφία της Βασιλείας του Θεού ας είναι ορατή η Δικαιοσύνη, καθώς **«κατὰ τὴν υπόσχεσιν αὐτοῦ νέους οὐρανοῦς και νέαν γῆν προσμένονεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ»** (Β' Πέτρ. 3/γ/13). 🕊

Ας απαντήσει ο κοινός νους!

Όταν ένας Ευαγγελικός ποιμένας κλαψουρίζει ότι η εκκλησία του είναι γεμάτη στην ώρα που λειτουργεί η «Μουσική Ομάδα Λατρείας», αλλά είναι άδεια στην ώρα της προσευχής, αν μη τι άλλο θα πρέπει να αναρωτηθεί για τα εξής δύο απλά:

1. Μήπως η ώρα της προσευχής, έτσι όπως γίνεται, δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες πνευματικών ανθρώπων;

2. Μήπως η ώρα της «Μουσικής Ομάδας Λατρείας» –αν υπάρχει τέτοιο πράγμα–, ανταποκρίνεται μόνο στις ανάγκες σαρκικών ανθρώπων;

• **Αν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η «Μουσική Ομάδα Λατρείας» είναι σαρκική, τότε πρέπει να την καταργήσει.**

• **Αν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η «Μουσική Ομάδα Λατρείας» είναι πνευματική, δεν είναι πνευματική η ώρα της προσευχής–έτσι όπως γίνεται.**

Είναι αδύνατο άνθρωποι πνευματικοί να μην έλκονται από πνευματικά πράγματα, όπως και είναι αδύνατο άνθρωποι σαρκικοί να έλκονται από πνευματικά πράγματα.

Ο απόστολος Παύλος διδάσκει με σαφήνεια: **«Ἡ σαρξ ἐπιθυμεῖ ἐναντία τοῦ Πνεύματος, τὸ δε Πνεῦμα ἐναντία τῆς σαρκός· ταῦτα δε ἀντίκεινται πρὸς ἀλλήλα»** (Γαλ. 5/ε/17). Επίσης, **«Οἱ ζῶντες κατὰ τὴν σάρκα τα τῆς σαρκός φρονούσιν, οἱ δε κατὰ τὸ πνεῦμα τα τοῦ πνεύματος»** (Ρωμ. 8/η/5).

Χρειαζεται περισσοτερη ερμηνεία;

Θάνατος και Κηδείες...

Την Παρασκευή 5 Ιουλίου στο ραδιόφωνο της Εκκλησίας της Ελλάδος ένας θεολόγος και κληρικός ερμήνευε το ζήτημα του θανάτου στο φως της Επιστολής προς Θεσσαλονικείς. Σε κάποιο σημείο της ομιλίας του σχολίασε τον επιπόλαιο τρόπο με τον οποίο συχνά οι άνθρωποι προσπαθούν να ερμηνεύσουν τον θάνατο, επηρεασμένοι από ανθρώπινες παραδόσεις και συναισθήματα, παραβλέποντας τη βιβλική διδασκαλία, και διηγήθηκε την εξής ιστορία:

1.

Ένας παππούς πέθανε και το εγγονάκι του ρωτούσε τη μητέρα γιατί ο Θεός άφησε να πεθάνει ο παππούς του. Η μητέρα εξήγησε στο μικρό, ότι ο Θεός πήρε κοντά Του τον παππού επειδή τον αγαπούσε πάρα πολύ.

Ύστερα από δύο ημέρες ο μικρός ήρθε πάλι στη μαμά ρωτώντας: «Μαμά εμένα με αγαπάει ο Θεός;» Η μαμά –όπως θα περίμενε κανείς–, διαβεβαίωσε τον μικρό πως και αυτόν τον αγαπούσε ο Θεός. Αυτό όμως οδήγησε το αγόρι στο λογικότατο συμπέρασμα: «Μαμά, αφού αγαπάει και εμένα ο Θεός, και, αφού παίρνει κοντά Του όσους αγαπάει, άρα θα πεθάνω και εγώ γρήγορα;»

Ο ομιλητής τελείωσε την ιστορία του, καυτηριάζοντας έντονα τον ανεύθυνο τρόπο που πολλοί χειρίζονται πνευματικά ζητήματα. Και είχε δίκιο, επειδή ο μικρός θα μπορούσε επίσης να ρωτήσει:

«Μαμά γιατί ο Θεός δεν πήρε και εμένα και τον μπαμπά και την αδελφή μου; Εσάς δεν σας αγαπάει ο Θεός;»

Θα είχε επίσης κάθε δικαίωμα να σκεφτεί: «**Αφού ο Θεός δεν είχε πάρει ακόμη τη μαμά και τον μπαμπά και τον άλλο παππού και τη γιαγιά, μήπως εκείνοι δεν ήταν αρκετά καλοί;**» Με άλλα λόγια μέσα σε τέτοια κακή οικογένεια τον άφησε ο Θεός να γεννηθεί; Φυσικά το εγγονάκι εκείνο, προφανώς είχε την καλύτερη γνώμη για τους γονείς του και τους άλλους συγγενείς και κάθε λόγο να τους θέλει κοντά του στη γη. **Τι τους θέλει ο Θεός στον Ουρανό, αν πρόκειται το ίδιο να μείνει ορφανό και έρημο σε έναν τόσο φιλόξενο κόσμο;** Αυτή η ψυχολογική ταραχή και βία, βεβαίως, δεν ήταν κάτι που θα έπρεπε να υποστεί, και ούτε ασφαλώς θα ήθελε να δοκιμάσει, το παιδάκι της ιστορίας πριν ακόμη ζήσει τη ζωή του...

2.

Όταν διηγήθηκα την παραπάνω ιστορία στη σύζυγο, εκείνη πρόσθεσε μια σχετική συζήτηση που είχε ακούσει, όπου ένα αθώο και απονήρευτο παιδί πρόβαλε την εύλογη ένσταση:

«Μα και εγώ τον αγαπούσα τον παππού μου. Γιατί λοιπόν να μου τον πάρει ο Θεός; Εγώ είχα μόνο έναν παππού. Δεν Του έφταναν του Θεού τόσοι άγγελοι που έχει κοντά Του;»

Τον αποκαλούσαν «γιο του Διαβόλου», αλλά ο Θεός τόν επέλεξε να τόν πάρει κοντά Του πολύ νωρίς... Μόλις στα 29 του χρόνια. Ήταν 7 Ιουνίου 1993 όταν μία νταλικά σε αυτοκινητόδρομο της Γερμανίας έκοψε άδοξα το νήμα της ζωής του Νιράζεν Πέτροβιτς...

Αλλά δεν ήταν ο Θεός. Ήταν το τροχαίο Δυστύχημα στο βρεγμένο δρόμο Autobahn 9 της Βαυαρίας που έδωσε το δραματικό και πρόωρο φινάλε στη ζωή του.

3.

Σε μία κηδεία, ο ομιλητής προσπάθησε να διαβεβαιώσει παρηγορητικά τους πενθούντες, ότι:

«Ο Θεός ήθελε ένα ακόμη λουλούδι στο βάζο Του, και γι' αυτό "έκοψε το νήμα της ζωής του νεκρού" για να στολίσει τα παλάτια Του»...

4.

Το Μάιο που πέρασε, ένας ανεμοστρόβιλος χτύπησε την πόλη Οκλαχόμα των ΗΠΑ με καταστροφικές συνέπειες. Μία οικογένεια με το μικρό αγοράκι τους σώθηκαν ως εκ θαύματος, παρ' όλο που το σπίτι τους καταστράφηκε, και γι' αυτό φιλοξενήθηκαν προσωρινά σε γνωστούς τους σε άλλη πόλη. Όμως εκεί ο σκύλος του οικοδεσπότη δάγκωσε θανάσιμα το αγοράκι που τελικά έχασε τη ζωή του.

Στην πρώτη περίπτωση είναι φυσικό όλοι να δόξαζαν τον Θεό για τη σωτηρία επέμβαση, αλλά τι έπρεπε να κάνουν στη

Θάνατος είναι το σημείο πού το μικρό ρυάκι της ζωής μας, συναντιέται
και! χύνεται στον ωκεανό της αιωνιότητας.
Εάν έχεις δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό σου σωτήρα, μη φοβάσαι το θάνατο, γιατί όσο νωρίτερα πεθάνεις, τόσο περισσότερο θα ζήσης στην αιωνιότητα.
Share · 6 hours ago near Rhodes, Dhodhekanisos

δεύτερη; Ποιο από τα δύο ήταν έργο του Θεού; Και γιατί ο Θεός που, αν υποθέσουμε, μεσολάβησε την πρώτη φορά, δεν έκανε το ίδιο και στη δεύτερη; Ή μήπως ο Θεός δεν είχε εμπλοκή ούτε στο πρώτο ούτε στο δεύτερο γεγονός;

5.

Πριν από καιρό έγινε η κηδεία αξιόλογου πνευματικού ανθρώπου, που έφυγε νεότερος από τη ζωή. Εκείνος που εκφώνησε τον επικήδειο λόγο, έσπευσε να βεβαιώσει τους θλιμμένους συγγενείς ότι:

«Ο Θεός πήρε τον σύζυγο και πατέρα σας, επειδή ήταν πολύτιμος συνεργάτης Του, και τον ήθελε κοντά Του για να αναπαυθεί από τους κόπους του».

Ατυχώς για τον ομιλητή, ανάμεσα στο εκκλησίασμα βρίσκονταν περισσότεροι από τρεις άνθρωποι που τύχαινε να γνωρίζω καλά, και οι οποίοι –ανθρωπίνως κρίνοντας– θα έπρεπε να είχαν πολύ περισσότερη αξία από τον κηδευόμενο, και, επιπλέον, ήταν πολύ μεγαλύτερης ηλικίας.

Αν παίρναμε στα σοβαρά τον λόγο εκείνο, το μόνο συμπέρασμα που μπορού-

«Ο Θεός παίρνει αποφάσεις που εμείς αδυνατούμε να καταλάβουμε γιατί τις παίρνει.

Ήταν μία απόφαση μακράν από τη σκέψη μας και αδύνατο να την εξηγήσουμε και να την κατανοήσουμε.

Τον ήθελε κοντά του και για αυτό τον πήρε...

Ο Τόμας Πρωτόπαπας έκανε το πέρασμά του από τη ζωή στην αθανασία».

σε να βγει ήταν ότι ο Θεός δεν είχε εξίσου καλή γνώμη για τους προαναφερθέντες επιζώντες και το έργο τους, και ως συνέπεια τους άφησε να ζουν 20 και 30 χρόνια περισσότερο, είτε για να τους τιμωρήσει, είτε για να γίνουν και εκείνοι εξίσου καλοί στα 80 και στα 90 χρόνια της ζωής τους...

Βεβαίως στη Βίβλο δεν υπάρχει καμία επιβεβαίωση για όλα αυτά. Είναι αυθαίρετα, εντελώς αντίθετα από τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και χονδροειδή ψεύδη, γεννήματα της ανθρώπινης φαντασίας και κατάλοιπα της αρχαίας ειδωλολατρίας, και δείχνουν πού μπορεί να οδηγήσει η απομάκρυνση από την βιβλική διδαχή. Η Αγία Γραφή πουθενά δεν βλέπει τον θάνατο ως κάτι καλό ή φιλικό, αλλά τον αντιμετωπίζει ως **μέγα εχθρό, τιμωρία και κατάρρα**.

Θείο χάρισμα η ζωή

Ο απόστολος Παύλος θεωρεί τη ζωή ως **ΧΑΡΙΣΜΑ** του Θεού: «**το δε χάρισμα του Θεού ζωή αιώνιος διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών**» (Ρωμ. 6/ς/23). Γράφοντας ο ίδιος στους Εφέσιους και θυμίζοντας την αρχαία εντολή «**Τίμα τον**

Συνήθως, τραγωδίες όπως αυτή στο Κονέκτικατ είναι μια ευκαιρία για αυτούς που υιοθετούν την θεωρία «όλα στην ζωή γίνονται για κάποιο σκοπό, τίποτα δεν είναι τυχαίο» να την ξαναφέρουν στην επιφάνεια. Αυτή η θεωρία μπλέκοντας μέσα και την θεϊκή παρέμβαση σε αυτό που συνέβη θα πυροδοτήσει σχόλια της μορφής «αγγελούδια που τα πήρε ο Θεός κοντά του επειδή τα αγάπησε κ.τ.λ». Οι άνθρωποι δεν μπορούμε να σηκώσουμε το βάρος ότι δεν υπάρχει κάποιο «θεϊκό σχέδιο» για όλες αυτές τις τραγωδίες που συμβαίνουν. Η σκέψη ότι αυτό συνέβη για κάποιο λόγο μας παρηγορεί.

πατέρα σου και την μητέρα», υπογραμμίζει ότι αυτή «**είναι εντολή πρώτη με επαγγελίαν, διά να γείνη εις σε καλόν και να ήσαι μακροχρόνιος επί της γης**» (Εφεσ. 6/ς/2-3). Αν ο θάνατος ήταν κάτι καλό, τότε αυτή η εντολή δεν θα πρόσφερε «**επαγγελίαν**» και «**καλόν**», αλλά ΚΑΤΑΡΑ και ΚΑΤΑΔΙΚΗ, αφού θα ανάγκαζε τα «**καλά παιδιά**» να ζήσουν πολύ περισσότερο στη γη, ενώ θα στερούνται «**την χώρα των μακάρων νεκρών**».

Πάντοτε οι εξαγγελίες του Θεού ταυτίζονται με τη ζωή και ποτέ με το θάνατο. Σε αντίθετη περίπτωση η αμοιβή του Θεού για όσους τιμούν τους γονείς τους, δεν θα ήταν μακροήμερευση αλλά θάνατος. Αυτό όμως δεν ταιριάζει στον χαρακτήρα και τη δικαιοσύνη του Θεού.

Ο θάνατος είναι τιμωρία

Η Αγία Γραφή θεωρεί τον θάνατο ως ΠΟΙΝΗ για τους αμαρτωλούς ανθρώπους: «Καθ' ἣν ἡμέραν φάγης ἀπ' αὐτοῦ, θέλεις ἐξάπαντος ἀποθάνει» (Γέν. 2/β/17).

Ο απόστολος Παῦλος ἔγραψε: «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος, το δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Ρωμ. 6/ς/23). Ο ἴδιος ἐπίσης θα γράψει: «Ἐσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος» (Α' Κορ. 15/ιε/26).

Ποια λοιπὸν λογικὴ διαστροφὴ μπορεῖ να ὁδηγεῖ μορφωμένους ἀνθρώπους καὶ πολύχρονους μελετητές των Γραφῶν, να παρουσιάζουν τὸν θάνατο ὡς δῆθεν "ευεργέτη", "φίλο", ἀκόμη καὶ "λυτρωτὴ" τοῦ χριστιανοῦ;

Φως ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη

Ας φέρουμε στὴ μνήμη λίγα χωρία ἀπὸ τὸ βιβλίο των Ψαλμῶν, ὅπου ἡ ἀλήθεια τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς προβάλλει με τὸν πιο κατηγορηματικὸ τρόπο. [Παραθέτουμε ταυτόχρονα καὶ τὴ Νέα Δημοτικὴ Μετάφραση (ΝΔΜ) γιὰ ευκολία, σύγκριση καὶ καλύτερη κατανόηση]:

«Διὰ τι να φοβῶμαι ἐν ἡμέραις συμφορᾶς, ὅταν με περικυκλώσῃ ἡ ἀνομία των ἐνεδρευόντων με; Οἵτινες ἐλπίζουν εἰς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν καὶ καυχῶνται εἰς τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτῶν· οὐδεὶς δύναται ποτέ να ἐξαγοράσῃ ἀδελφόν, μηδὲ να δώσῃ εἰς τὸν Θεόν λύτρον δι' αὐτόν· διότι πολύτιμος εἶναι ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἀνεύρητος διαπαντός, ὥστε να ζῇ αἰωνίως, να μὴ ἴδῃ διαφθοράν» (Ψαλμ. 49/μθ/5-9) [ΝΔΜ: *Γιατί σὺν τῇ συμφορᾷ τις μέρες να σκιαχτῶ ἀπὸ τὴ μοχθηρία αὐτῶν που με καταδιώκουν; ἀπὸ ἐκείνους στ' ἀγαθὰ τους που στηρίζονται καὶ γιὰ τὰ πλούτη*

τους τ' ἀμύθητα καυχιοῦνται; Κανένας δὲν μπορεῖ κάποιου ἄλλου τὰ χρέη να πληρώσῃ οὔτε καὶ τὰ δικά του στο Θεό. **Εἶναι πανάκριβο τὸ λύτρο τῆς ζωῆς τους κι οὐδέποτε πληρῶνεται, ὥστε να ζήσουν ὡς τὸ τέλος· ποτέ τὸν τάφο να μὴ δουν].**

Μήπως με τὰ παραπάνω λόγια ὁ Ψαλμωδὸς ἐννοοῦσε ὅτι ἡ ἐπίγεια ζωὴ του ἦταν χωρὶς ἀξία; Ακριβῶς τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ μιλάει γιὰ τὸ πανάκριβο λύτρο τῆς ζωῆς καὶ ἐπίσης εὐχεται να ἦταν δυνατό ὁ ἀνθρώπος να μὴ δεῖ ποτέ διαφθορά.

Λίγα χωρία πιο κάτω ὁ Ψαλμωδὸς συνεχίζει: «**Ἄλλ' ὁ Θεὸς θέλει λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν μου ἐκ χειρὸς ἀδου· διότι θέλει με δεχθῇ**» (Ψαλμ. 49/μθ/15-16). [ΝΔΜ: *Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θα σώσῃ τὴ ζωὴ μου· ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀδῆ θα με πάρει].*

Καὶ σε ἄλλο Ψαλμὸ διαβάζουμε: «**Τις ἀνθρώπος θέλει ζήσει καὶ δὲν θέλει ἰδεῖ θάνατον; τις θέλει λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀδου;**» (Ψαλ. 89/πθ/48) [ΝΔΜ: *Εἶναι κανεὶς που να μπορεῖ να ζεῖ, χωρὶς ὁ θάνατος να τονε φτάνει; ἢ να μπορεῖ να σώσῃ τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ ἀδῆ;]*

Σε αὐτὰ τὰ χωρία –που εἶναι μόνο ἐνδεικτικά– ὁ θάνατος παρουσιάζεται ὡς ὡς «**ἐπιθυμητὸς φίλος**» ἀλλὰ ὡς «**ἀνεπιθύμητος ἐχθρὸς**».

Φως ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη

Εἶναι ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε σοβαρὸ μελετητὴ τῆς Βίβλου, να θυμηθεῖ καὶ να σκεφθεῖ τὸν ἐξῆς λόγο ἀπὸ τὴν πένα τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννη, που εἶναι τόσο σχετικὸς με τὸ θέμα που μελετοῦμε ἐδῶ, ὅπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς λέει στον Νικόδημο: «**Οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὶ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, [ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ]**» (Ἰωάν. 3/γ/13).

Καθώς κατά γενική παραδοχή των ειδικών το Ευαγγέλιο με το όνομα του Ιωάννη γράφτηκε από τον μαθητή της αγάπης κατά πάσα πιθανότητα ως το τελευταίο κείμενο της Καινής Διαθήκης (60 χρόνια μετά από αυτό το επεισόδιο), είναι τουλάχιστον περίεργο –αν ο Ιωάννης πίστευε όπως πιστεύουν σήμερα οι περισσότεροι “χριστιανοί”– να γράφει τα παραπάνω, χωρίς μία έστω μνεία ή επισημάνση, πως αυτό “άλλαξε” μετά την ανάσταση του Χριστού και τώρα όλοι ανεβαίνουν κατευθείαν στον ουρανό.

Διαβάζοντας τα παραπάνω λόγια, αν μάλιστα λάβουμε υπόψη και ότι στο αρχαίο κείμενο το ρήμα δεν είναι «ανέβη» –όπως κακώς μεταφράζεται συνήθως– αλλά **«αναβέβηκεν»** (χρόνου παρακειμένου –που κανονικά θα έπρεπε να μεταφραστεί **«δεν έχει ανεβεί»**, όπως το έχει και ο Τρεμπέλας και η Μεταγλώττιση–), καταλαβαίνουμε αβίαστα ότι ο Ιωάννης δεν πίστευε ότι οι πιστοί πηγαίνουν από τώρα στον ουρανό.

Γραπτά του Παύλου, επίσης, αφήνουν αναπάντητες απορίες, όπως π.χ. το χωρίο: **«Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίστην, τον δρόμον ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα· του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού»** (Β΄ Τιμ. 4/δ/7-8). Αν ο Παύλος σκεφτόταν όπως οι σημερινοί “λιβανιστές”, μάλλον θα έπρεπε να γράψει, **«Με περιμένει η υποδοχή από τον Κύριο για να μετέχω από τώρα στις ευλογίες της αιώνιας ζωής»**. Αντίθετα βλέπουμε να παραπέμπει **«εν εκείνη τη ημέρα»**, περιμένοντας όχι κάτι που θα λάβαινε ατομικά, αλλά σε μία ευλογία που συλλογικά πρόκειται να δώσει ο Θεός, ο Δίκαιος Κριτής, **«ου μόνον εις**

Μία μητέρα, της οποίας το είκοσι δύο ετών παλληκάρι σκοτώθηκε σε δυστύχημα, πήγε στη Σουρωτή και είπε τον πόνο της στο Γέροντα [Παΐσιο] ο οποίος της απάντησε:

“Αν ζούσε το παιδί σου μία ώρα παραπάνω, θα έχανε την ψυχή του. Γι’ αυτό το πήρε ο Θεός”.

Βοϊνέσκος Ν., «Μαρτυρίες Προσκυνητών - Γέροντας Παΐσιος», Τόμ. Β΄ σ. 130

εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού».

Επίσης το αποστολικό ανάγνωσμα στις κηδείες, (από την Α΄ Επιστολή προς Θεσσαλονικείς), προτρέπει τους χριστιανούς **ΝΑ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥΝ** τους πενθούντες για τους νεκρούς τους, όχι λέγοντας ότι **ΤΩΡΑ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**, –όπως λένε και γράφουν διάφοροι σήμερα–, αλλά τονίζοντας, ότι **«οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον»** (Α΄ Θεσ. 4/δ/13-18).

Και καταλήγει με την συμβουλή–συμπέρασμα: **«Λοιπόν παρηγορείτε αλλήλους με τους λόγους τούτου»**.

Δύο σοβαρές παρανοήσεις

Στη συνέχεια σημειώνονται δύο περιπτώσεις όπου η σημασία των χωρίων παρερμηνεύεται διαρκώς, ίσως από παρανόηση ή βιασύνη.

(Α) – **«Πολύτιμος ενώπιον του Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού»** (Ψαλμ. 116/ρις/15) [ΝΔΜ: Δεν είν’ αδιά-

φορος στον Κύριο ο θάνατος των πιστών του].

Ο πρώτος που πονάει κάθε φορά που πεθαίνει ένας δίκαιος, δεν είναι ούτε οι οικείοι του –ούτε καν η μητέρα που τον γέννησε, αν ζει ακόμη– αλλά είναι Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ. Κοιτάζοντας ο Πλάστης το κατάντημα του πλάσματος που έφτιαξε με τα ίδια Του τα χέρια, καθώς επιστρέφει στο χρώμα και τη φθορά, θλίβεται επειδή βλέπει ματαιούμενο το αρχικό Του σχέδιο για την κορωνίδα της Δημιουργίας.

Ο Θεός ΔΕΝ απολαμβάνει ΟΥΤΕ βρίσκει ικανοποίηση στο θάνατο των πιστών! Ο Ψαλμωδός, ο οποίος είχε ελευθερωθεί συχνά από θάνατο, επιβεβαιώνει ότι οι απειλητικές για τη ζωή εμπειρίες των πιστών του Θεού, δεν βρίσκονται έξω από το ενδιαφέρον του Θεού, ακριβώς όπως ένα πολύτιμο και σπάνιο αντικείμενο προσελκύει πάντοτε την προσοχή του ιδιοκτήτη του, ο οποίος σίγουρα λυπάται αν αυτό πάθει κάποιο κακό.

Στον Ψαλμό 72/οβ –που μαζί με τον Ψαλμό 127/ρκζ, αποδίδονται στον Σολομώντα (βλ. τίτλο) ή ως προσευχή γι' αυτόν και τους διαδόχους του– υπάρχει μια παρόμοια έκφραση που βοηθά την κατανόησή μας. Εκεί διαβάζουμε:

«Και θέλουνσι προσκυνήσει αυτόν πάντες οι βασιλείς· πάντα τα έθνη θέλουνσι δουλεύσει αυτόν. Διότι θέλει ελευθερώσει τον πτωχόν κρίζοντα και τον πέννητα και τον αβοήθητον. Θέλει ελεήσει τον πτωχόν και τον πέννητα· και τας ψυχάς των πενήτων θέλει σώσει. Εκ δόλου και εξ αδικίας θέλει λυτρώνει τας ψυχάς αυτών· και πολύτιμον θέλει είσθαι το αίμα αυτών εις τους οφθαλμούς αυτού» (Ψαλ. 72/οβ/11-14) [ΝΔΜ Αυτός θα ελευθερώσει το φτωχό, που εκκλιπαρεί βοήθεια· και τον αδύνατο, που βοηθό δεν έχει. Σπλαχνίζεται φτωχούς

και αδυνάτους και τη ζωή των φτωχών σώζει. Από την καταπίεση κι από την αδικία θα εξαγοράσει τις ζωές τους· το αίμα τους θα 'ναι στα μάτια του πολύτιμο].

Το ρήμα **«θέλει λυτρώνει/θα εξαγοράσει»**, περιγράφει έναν ηγέτη που προστατεύει το λαό του σε στιγμές ανάγκης και κρίσεων και φυσικά **«το αίμα τους** (δηλαδή η ζωή τους) **θα είναι πολύτιμο στα μάτια του ως κάτι που κοστίζει τα μέγιστα όντας αναντικατάστατο. Όπως κανείς δεν αγαπά να βλέπει αίματα, ούτε τους φίλους του να καταστρέφονται, έτσι και ο Θεός θλίβεται κάθε φορά που ένας δικός Του άνθρωπος χάνει τη ζωή του.**

Αν παρακολουθώντας τους Ισραηλίτες στην έρημο, ο Κύριος, **«κατά πάσας τας θλίψεις αυτών εθλίβετο, και ο άγγελος της παρουσίας αυτού έσωσεν αυτούς· εν τη αγάπη αυτού και εν τη ευσπλαγχνία αυτού αυτός ελύτρωσεν αυτούς· και εσήκωσεν αυτούς και εβάστασεν αυτούς πάσας τας ημέρας του αιώνος»** (Ησ. 63/ξγ/9), πόσο περισσότερο πρέπει να ενδιαφέρεται για τα πιστά πνευματικά Του παιδιά!

(Β) – «Μακάριοι οι νεκροί, οίτινες αποθνήσκουσιν εν Κυρίω από του νυν» [ΝΔΜ: Μακάριοι οι νεκροί, όσοι στο εξής πεθαίνουν για χάρη του Κυρίου].

Είναι ένα ακόμη χονδροειδές λάθος που κάνουν ορισμένοι, όταν επικαλούνται το χωρίο της Αποκάλυψης, που λέει, **«Μακάριοι οι νεκροί οι αποθνήσκοντες ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ...»**.

Ο λόγος αυτός δεν αφορά το παρόν ούτε έχει καμία σχέση με τους σημερινούς νεκρούς. Αντίθετα είναι ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΣ. Το κείμενο γράφει: **«Και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν προς εμέ· Γράψον, Μακάριοι οι νεκροί, οίτινες αποθνήσκουσιν εν Κυρίω από του**

νυν. Ναι, λέγει το Πνεύμα, διά να αναπαυθώσιν από των κόπων αυτών, και τα έργα αυτών ακολουθούσι με αυτούς» (Αποκ. 14/ιδ/13).

Δεν πρόκειται εδώ να αναλύσουμε το κείμενο της Αποκάλυψης, αρκεί ωστόσο να δει και να κατανοήσει ο αναγνώστης ότι ολόκληρη η περικοπή από την οποία αποχωρίζουν εντελώς αυθαίρετα την παραπάνω φράση, δεν αφορά ανθρώπους που πεθαίνουν ΤΩΡΑ, αλλά εκείνους που θα αποθνήσκουν ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑΣ, την προσκύνηση του «**θηρίου**» και τη λήψη του «**χαράγματος**» στο μέτωπο και το χέρι των οπαδών του.

Όπως, λοιπόν, και αν ερμηνεύσει κανείς αυτές τις αλληγορικές εικόνες, το βέβαιο είναι πως η φράση «**Μακάριοι οι νεκροί οι αποθνήσκοντες ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ...**» δεν έχει καμία σχέση με τους πιστούς της ευαγγελικής εποχής στην οποία εμείς ζούμε σήμερα.

Συμπέρασμα

Με τα παραπάνω δεν δογματίζουμε, αλλά προβληματιζόμαστε, κατά πόσον στέκουν βιβλικώς όλα εκείνα που λέγονται και γράφονται σε νεκρολογίες και ε-

πικήδειους λόγους, για τα οποία, δυστυχώς, δεν βρίσκουμε καμία βιβλική εδραίωση.

Στη χριστιανική πίστη και τη χριστιανική Βίβλο ο θάνατος ουδέποτε παρουσιάζεται σαν ευλογία ή κάτι “καλό” που στέλνει ο Θεός. Αντίθετα, είναι η συνέπεια της αμαρτίας, την οποία ο Χριστός ήρθε να καταστρέψει μαζί με όλα τα άλλα «**έργα του διαβόλου**» (Α΄ Ιωάν. 3/γ/8).

Ως αποτέλεσμα της νίκης του Χριστού έχουμε σήμερα την ελπίδα και σύντομα προσμένουμε την παντελή εξάλειψη του θανάτου, ο οποίος μέλλει να καταργηθεί ως «**ΕΣΧΑΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ**» (Α΄ Κορ. 15/ιε/26).

Μόνο τότε θα ισχύσει ο λόγος «**Όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδυθή αθανασίαν, τότε θέλει γείνει ο λόγος ο γεγραμμένος: Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. Πού, θάνατε, το κέντρον σου; πού, άδη, η νίκη σου;**» (Α΄ Κορ. 15/ιε/54-55). Μέχρι εκείνη τη στιγμή, κανένας καλός επικήδειος, κανένα μνημόσυνο ή δεήσεις, δεν μπορούν να αλλάξουν τον προορισμό και τη θέση κανενός νεκρού. ☹

**ΟΤΑΝ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ,
ΔΩΣΕ ΤΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΦΙΛΟ ΣΟΥ**

**Είναι η καλύτερη
ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ**

Μέγα σκάνδαλο...

Η διάθεση της Καινής Διαθήκης και μάλιστα δωρεάν, ασφαλώς και είναι πράξη θεάρεστη και επαινετή. Δυστυχώς όμως τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, κάποιες οργανώσεις την έχουν αναδείξει σε μέγα θρησκευτικό και ηθικό σκάνδαλο, που πρέπει να προβληματίσει κάθε πνευματικό άνθρωπο που, αν μη τι άλλο, φοβάται τον Θεό.

Χωρίς περιστροφές και πολλά λόγια, θα αναφερθούμε στο δύσκολο αυτό θέμα, με γνώση ότι αφενός θα γίνουμε δυσάρεστοι σε κάποιους –αυτό είναι το λιγότερο που μας απασχολεί– και αφετέρου θα αποκτήσουμε μερικούς επιπλέον εχθρούς, καθώς μέσω αυτών των ενεργειών κάποιοι κάνουν θόρυβο που δίνει προβολή και φέρνει περισσότερα έσοδα στην οργάνωσή τους, εφόσον είναι δεδομένο ότι μέσω αυτών των ενεργειών κάποιοι εξασφαλίζουν “το ψωμί και το τυρί” των οικογενειών τους, αφού έχουν μεταλλάξει τη διανομή του θείου λόγου σε βιοποριστικό επάγγελμα, για να μην πούμε κερδοσκοπική επιχείρηση. Δεν ενδιαφέρει να τους κατονομάσουμε, καθώς το κίνητρό μας δεν αφορά πρόσωπα αλλά μεθόδους. Τι έχουμε λοιπόν εδώ;

(Α) – Από τη μία πλευρά είναι κάποιοι καλοί άνθρωποι, οι όποιοι νομίζουν πως, αν μοιράσουν μερικές χιλιάδες ή μερικά εκατομμύρια Καινές Διαθήκες, θα μπορέσουν να αλλάξουν τους ανθρώπους σε χριστιανούς και μάλιστα «Ευαγγελικούς». Αυτό τους παρακινεί να διοργανώνουν ετήσιες εκστρατείες –ή *Operations*, όπως άστοχα τις ονομάζουν– μετακινώντας εκατοντάδες Έλληνες και αλλοδαπούς ομόπιστους, να πηγαίνουν στη χώρα, σκορπίζοντας –ή

μάλλον διασκορπίζοντας– αντίτυπα της Καινής Διαθήκης και άλλα θρησκευτικά έντυπα, όχι σπάνια μάλιστα σε ακατοίκητα και έρημα σπίτια, αφήνοντάς τα έξω από τις πόρτες χωρίς καν να ελέγξουν αν υπάρχει εκεί κάποιος που ενδεχομένως θα ήθελε να τα διαβάσει. Αν αυτό δεν είναι ανησία, για να μην πούμε ασέβεια, πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί;

(Β) – Από την άλλη πλευρά είναι οι εκπρόσωποι της κρατικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, Μητροπολίτες και άλλοι κληρικοί, που με ανακοινώσεις και την επιρροή τους στον αμόρφωτο λαό, καλούν τους οπαδούς τους **ΝΑ ΠΕΤΑΞΟΥΝ** ή και **ΝΑ ΚΑΨΟΥΝ** τις Καινές Διαθήκες και τα λοιπά έντυπα που τις συνοδεύουν...

Σημειωτέον ότι οι Καινές Διαθήκες που διανέμονται, είναι εγκεκριμένες από τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία και την Ιερά Σύνοδο της Ελλαδικής Εκκλησίας. Επιπλέον, αυτή την Καινή Διαθήκη την τυπώνει η Ελληνική Βιβλική Εταιρεία, της οποίας Πρόεδρος είναι πάντοτε Ορθόδοξος ιεράρχης (αυτό τον καιρό είναι ο Μητροπολίτης **Δημητριάδος Ιγνάτιος**), Ορθόδοξος είναι και ο Διευθυντής της, Ορθόδοξοι και οι μεταφραστές Καθηγέτες. Την ίδια Καινή Διαθήκη δώρισε ο ορθόδοξος ιερέας σε γάμο συγγενικών μας προσώπων, την ίδια Καινή Διαθήκη μοίρασαν Μητροπολίτες σε στρατιωτικές μονάδες και σχολεία (Βλέπε φωτογραφία). **Όμως αυτή ακριβώς την Καινή Διαθήκη άλλος Μητροπολίτης διέταξε να την κάψουν, επειδή η διανομή της έγινε από “αιρετικούς”...**

Κατά τη γνώμη μας και οι δύο πλευρές έχουν εξίσου λάθος, όμως η κάθε μία σε διαφορετικό σημείο:

(1) Λάθος έχουν αυτοί που οργανώνουν αυτές τις "εκστρατείες", με οποιοδήποτε εύστοχο ή άστοχο όνομα. Αν πραγματικά ο σκοπός τους ήταν να διαδοθεί ο λόγος του Θεού στο λαό μας, ο ευκολότερος τρόπος θα ήταν να το κάνουν σε συνεργασία με τις κατά τόπους εκκλησίες όλων των δογμάτων. **Η Αγία Γραφή δεν ανήκει σε κανένα δόγμα ή εκκλησία.**

Αν όντως πιστεύουν ότι η Καινή Διαθήκη μπορεί να φωτίσει τους ανθρώπους για να βρουν τη σωτηρία κοντά στον Χριστό, θα έπρεπε να εμπιστευτούν το έργο στο Άγιο Πνεύμα, χωρίς να συνοδεύουν την Καινή Διαθήκη με άλλα έντυπα.

Αν επίσης πιστεύουν ότι το ευαγγέλιο είναι δύναμη Θεού που μπορεί να σώσει, δεν θα το πετούσαν οπουδήποτε, σαν κάθε άλλο διαφημιστικό φυλλάδιο πιτσαρίας... Ξέροντας ότι θα καταστραφεί από τη βροχή και άλλες αιτίες.

Μα και όταν γνωρίζουν πως κάποιοι φανατικοί και μισαλλόδοξοι κληρικοί θα το ρίξουν στις φλόγες, θα έπρεπε να έχουν την πρόνοια να προστατεύουν και το ιερό βιβλίο από καταστροφή, και το υστέρημά κάποιου που προσφέρθηκε για να πληρωθούν τα έξοδα, καθώς τέτοιες δραστηριότητες συνήθως χρηματοδοτούνται από το δίλεπτο της χήρας και το υστέρημα του φτωχού.

(2) Λάθος έχουν και οι σκοταδιστές και αντίχριστοι κληρικοί που με φανατισμό και μισαλλοδοξία δεν διστάζουν να καταστρέψουν το άγιο βιβλίο, μη τυχόν και χάσουν την "πελατεία" τους, μη τυχόν μείνουν χωρίς πρόβατα για να αρμέγουν στα ειδωλατρικά "ιερά" τους. Όλοι εκείνοι που σαν άλλοι ιεροεξεταστές του μεσαίωνα προσπαθούν να κρατήσουν τους Έλληνες στην άγνοια, μακριά από τις θείες αλήθειες, νομίζοντας πως οι ίδιοι έχουν το μονοπώλιο της σωτηρίας.

Είναι πιστά αντίγραφα των Φαρισαίων, για τους οποίους ο Κύριος Ιησούς είπε: **«Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· επειδή σεις δεν εισέρχεσθε ουδέ τους εισερχομένους αφήνετε να εισέλθωσιν. Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι περιέρχεσθε την θάλασσαν και την ξηράν διά να κάμητε ένα προσήλυτον, και όταν γείνη, κάμνετε αυτόν υιόν της γεέννης διπλότερον υμών»** (Ματθ. 23/κγ/14-15).

Ευτυχώς, όμως, που δεν είναι έτσι όλοι οι Μητροπολίτες και εφημέριοι της Ελλαδικής Εκκλησίας. Υπάρχουν πολλοί αξιόλογοι άνθρωποι, που και το βιβλίο του Θεού σέβονται και τη σωτήρια αξία του αναγνωρίζουν.

Ωστόσο, είναι προφανές πως για να οργανωθούν "εκστρατείες" όπως οι συζητούμενες εδώ, χρειάζονται υποδομές, γραφεία, αποθήκες, μεταφορικά μέσα και, πάνω από όλα, χρειάζονται διευθυντές και άλλο προσωπικό, που θα εργαστεί όλο το χρόνο όχι μόνο για να συντονιστούν οι άμισθοι εθελοντές αλλά και για να εξασφαλιστούν τα σημαντικά αναγκαία κεφάλαια. Για να γίνουν όλα αυτά χρειάζονται στελέχη, τα οποία βεβαίως δεν αμείβονται με μισθούς των 700 ευρώ, όπως οι περισσότεροι Έλληνες, αλλά πολύ πιο παχυλούς.

Έτσι, μπαίνουμε στον πειρασμό να αναλογιστούμε κατά πόσον όλα αυτά γίνονται όντως για τη διάδοση του λόγου του Θεού, ή μήπως γίνονται για να δικαιολογούνται οι θέσεις και οι μισθοί κάποιων, όταν μάλιστα όλα περιστρέφονται γύρω από συγκεκριμένα άτομα και οικογένειες...

Στο ερώτημα αν προσάπτουμε μομφή σε κάποιους, η απάντηση μπορεί να είναι μόνο ένα ηχηρό «Όχι!». Ούτε λογιστικά στοιχεία έχουμε, ούτε για την προέλευση και την πνευματική κατάσταση των εθελοντών μπορούμε να μιλήσουμε, ούτε ακόμη και για την προέλευση των σημαντικών κεφαλαίων. Έτσι κι αλλιώς τέτοια στοιχεία ποτέ δεν δημοσιεύονται, ενώ κανονικά θα έπρεπε.

Εντούτοις, ακόμη και αν δεν υπάρχει το παραμικρό μεμπτό στα παραπάνω, και μόνο το γεγονός ότι μπορεί να δίνεται μία επιπλέον Καινή Διαθήκη σε ένα σπίτι όπου υπάρχει άλλη, αυτό από μόνο του δίνει το δικαίωμα να αναρωτηθούμε για τη σκοπιμότητα όλων των ενεργειών αυτού του είδους.

Ο διάσημος Καναδός ιεροκήρυκας Oswald J. Smith, είχε πει κάποτε: «**Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να ακούσει το ευαγγέλιο δεύτερη φορά, ενώ υπάρχει κάποιος άλλος που δεν το άκουσε ούτε μία**».[*] Θα συμφωνούσαμε μαζί του προσθέτοντας πως **είναι αδικία να γίνεται τέτοια αλόγιστη κατασπατάληση πόρων και δυνάμεων για να αποκτήσουν και άλλοι Έλληνες ΜΙΑ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ**, αφού στα περισσότερα ελληνικά σπίτια υπάρχουν και μία και περισσότερες, **που όμως κανένας δεν διαβάζει**.

Υπολόγισε κανείς πόσες Καινές Διαθήκες έχουν μοιραστεί τελευταία στη χώρα μας; Από στοιχεία της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας συμπεραίνεται ότι μόνο τα τελευταία **40 χρόνια** έχουν κυκλοφορηθεί στα ελληνικά **περισσότερες από**

5.000.000 Άγιες Γραφές και Καινές Διαθήκες. Στον αριθμό αυτό πρέπει να προσεθούν επίσης πολλές άλλες που έχουν κυκλοφορηθεί από διαφορετικές κινήσεις με αυτόνομες παραγωγές (π.χ. «**ΖΩΗ**», «**ΣΩΤΗΡ**», «**ΛΟΓΟΣ**», «**Αποστολική Διακονία**», «**Τριαδική Βιβλική Εταιρεία**» κ.λπ.), που είναι μερικά ακόμη εκατομμύρια.

Κλείνοντας κάνουμε έκκληση στους πρωταγωνιστές όλων αυτών των δράσεων ή επιχειρήσεων: **Αν μη τι άλλο, τουλάχιστον μη γίνεστε αιτία κάποιιοι να πετούν στα σκουπίδια ή να καίνε το λόγο του Θεού. Αν αυτοί το κάνουν από φανατισμό, αμάθεια και μισαλλοδοξία, η δική σας συνενοχή δεν είναι αμελητέα ούτε μπορεί να δικαιολογηθεί επειδή κάποιιοι με αυτό τον τρόπο βγάζετε το ψωμί σας ή ίσως εξασφαλίζετε την υστεροφημία σας “με ξένα κόλλυβα”...**

[*] «No one has the right to hear the gospel twice, while there remains someone who has not heard it once».

Υ.Γ. 1. – Μην πει κανείς πως αυτή η σπατάλη αξίζει, αρκεί να σωθεί έστω και μία ψυχή... Ο Θεός έχει καλύτερους τρόπους για να σώσει τους ανθρώπους, χωρίς να χρειάζεται τις δικές μας “πρωτοβουλίες” και “μεθοδεύσεις”. Μάλλον χρειάζεται ανθρώπους ικανούς και πρόθυμους **να φανερώσουν τον Χριστό στη δική τους ζωή ως προσωπική μαρτυρία**, όπως προτρέπει και ο απ. Πέτρος όταν γράφει: «**Εστέ πάντοτε έτοιμοι εις απολογίαν μετά πραότητος και φόβου προς πάντα τον ζητούντα από σας λόγον περί της ελπίδος της εν υμίν, έχοντες συνείδησιν αγαθήν, ίνα, ενώ σας καταλαλώσιν ως κακοποιούς, καταισχυνθώσιν οι συκοφαντούντες την καλήν σας εν Χριστώ διαγωγήν**» (Α΄ Πέτρ. 3/γ/15) – και όχι να κινούνται ως ύποπτοι στις ώρες κοινής ησυχίας των πολιτών...

Υ.Γ. 2. – Παρεμπιπτόντως, από ό,τι μάθαμε, στην εφετινή εκστρατεία “**Operation Joshua**”, απεβίωσε από καρδιακή προσβολή ένας Έλληνας από τη Νότια Αφρική, όμως το γεγονός ουσιαστικά αποσιωπήθηκε. Γιατί άραγε;

Αλληλογραφία

Γυναίκες, παντελόνια κ.λπ.

Από τον κ. Μ.Α. (Αθήνα) λάβαμε την παρακάτω σύντομη επιστολή, για την οποία και τον ευχαριστούμε:

«**Αγαπητέ “ΤΥΧΙΚΕ”**,

Ο ‘χριστιανισμός’ μερικών ανθρώπων περιορίζεται στο αν πρέπει ή όχι να φορούν οι γυναίκες παντελόνι... παρερμηνεύοντας εδάφια της Γραφής, όπως σωστά αποδείξατε στην απάντησή σας (τεύχος 233, σελ. 24/4750).

Αναρωτιέμαι όμως πόσοι από αυτούς ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΟΡΘΙΟΙ ΟΤΑΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ, σύμφωνα με την εξίσου εντολή της Παλαιάς Διαθήκης: «**Ενώπιον της πολιάς θέλεις προσκύνεσθαι και θέλεις τιμήσει το πρόσωπον του γέροντος και θέλεις φοβηθῇ τον Θεόν σου. Εγώ είμαι ο Κύριος**» (Λευ. 19/10/32). Όχι μόνο είμαι βέβαιος ότι δεν το κάνουν... αλλά επίσης είμαι βέβαιος πως ούτε πρόκειται να το κάνουν από αύριο... με τη δικαιολογία ότι “αυτά ήταν για εκείνη την εποχή”...

Η επιλογή βιβλικών χωρίων και εντολών που θα εφαρμόζουμε ή όχι, ανάλογα με το θέλημά μας, είναι η χειρότερη κακοποίηση του λόγου του Θεού.»

Δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με τον επιστολογράφο. Οι περισσότεροι ανελεύθεροι “χριστιανοί” –όλοι αυτοί που είναι έτοιμοι να προβάλουν ένα εδάφιο για να στήσουν τις πλάνες και τις ι-

διαιτερότητές τους, είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι– είναι το ίδιο έτοιμοι να ΞΕΧΑΣΟΥΝ ένα πλήθος άλλων χωρίων της Αγίας Γραφής που διδάσκουν διαφορετικά από εκείνο που αυτοί “έχουν καταλάβει” ως δήθεν ΛΟΓΟ ΘΕΟΥ.

Είναι τούτο το πιο γνωστό χαρακτηριστικό των Φαρισαίων όλων των εποχών, για τους οποίους ο Χριστός είπε λόγια όπως: «**Δένουσι φορτία βαρέα και δυσβάστακτα και επιθέτουσιν επί τους ώμους των ανθρώπων, δεν θέλουσιν όμως ουδέ διά του δακτύλου αυτών να κινήσωσιν αυτά. (...) Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι αποδεκατίζετε το ηδύοσμον και το άνηθον και το κύμινον, και αφήκατε τα βαρύτερα του νόμου, την κρίσιν και τον έλεον και την πίστιν· ταύτα έπρεπε να πράττητε και εκείνα να μη αφήνητε. Οδηγοί τυφλοί, οίτινες διυλίζετε τον κώνωπα, την δε κάμηλον καταπίνετε**» (Ματθ. 23/κγ/4,23-26).

Ο αληθινός Χριστιανός προσεύχεται με τα λόγια του Ψαλμού: «**Δίδαξόν με, Κύριε, την οδόν σου, και θέλω περιπατεί εν τη αληθεία σου· προσήλONE την καρδίαν μου εις τον φόβον του ονόματός σου**» (Ψαλμ. 86/πς/11) και η μελέτη αυτή τον οδηγεί να εκτελεί το θέλημα του Κυρίου χωρίς να ψάχνει να βρίσκει ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ στους άλλους με βάση τις δικές του προκαταλήψεις. **✚**

Γιατί μιλούν σε γλώσσες

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μετάφραση επιστημονικού άρθρου που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «The New York Times» στις 17-8-13, με τίτλο "Why We Talk In Tongues".^[9] Η αρθρογράφος T. M. Luhmann, είναι καθηγήτρια Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ και συγγραφέας βιβλίων μεταξύ των οποίων το "When God Talks Back: Understanding the American Evangelical Relationship With God" (=Όταν ο Θεός απαντάει: Κατανοώντας τη Σχέση με τον Θεό των Αμερικανών Ευαγγελικών^[8]). Δημοσιεύουμε αυτό το κείμενο επειδή φρονούμε ότι αναλύει και εξηγεί σε ικανοποιητικό βαθμό το φαινόμενο της γλωσσολαλίας, όπως το ζουν διάφοροι Πεντηκοστιανοί και Χαρismaticοί, επεξηγώντας τους μηχανισμούς που το παράγουν, οι οποίοι είναι άσχετοι με το Άγιο Πνεύμα. Στο τέλος του άρθρου παρατίθενται επιπλέον πληροφορίες από την Wikipedia.

«Τον περασμένο μήνα ήμουν στην Άκρα της Γκάνας, για να μάθω περισσότερα σχετικά με την αφρικανική έκδοση των νέων χαρισματικών εκκλησιών που έχουν γίνει τόσο δημοφιλείς στις ΗΠΑ και τώρα πολλαπλασιάζονται στην Υποσαχάρια Αφρική, ιδίως στη Γκάνα και τη Νιγηρία. Αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν το πώς οι άνθρωποι μιλούσαν σε γλώσσες: ήχους σαν γλώσσες (συνήθως, επαναλαμβανόμενα φωνήματα από την κανονική γλώσσα του ομιλητή), αν και από εκείνους που τα χρησιμοποιούν θεωρούνται ως μία γλώσσα που ξέρει ο Θεός αλλά όχι και εκείνος που την μιλάει.

Πήγα σε λειτουργίες που διαρκούσαν τρεις ώρες και το περισσότερο διάστημα οι άνθρωποι προσεύχονταν σε ξένες γλώσσες. Άτομα που πήρα συνέντευξη είπαν ότι προσεύχονταν και μόνοι τους σε ξένες γλώσσες, για παρόμοια μακρά χρονικά διαστήματα. Είπαν ότι το έκαναν επειδή ήταν μία γλώσσα που δεν μπορούσε να καταλάβει ο Διάβολος, αλλά αυτό που βρήκα τόσο εντυπωσιακό ήταν το πόσο ευτυχισμένοι φαίνονται να το κάνουν. "Μας αρέσει να μιλάμε σε γλώσσες", μου είπε μια νεαρή γυ-

ναίκα στη Γκάνα γελώντας.

Μερικοί από τους πρώτους Χριστιανούς μιλούσαν σε γλώσσες. Τουλάχιστον, ο Απόστολος Παύλος γράφει γι' αυτούς στην Α' Επιστολή προς Κορινθίους. Στη συνέχεια, ως επί το πλείστον, οι γλώσσες πέθαναν στη χριστιανική πρακτική μέχρις ότου προέκυψε ο Πεντηκοστιανισμός στις αρχές του 20ού αιώνα, πιο γνωστά σε μια αναζωπύρωση στο Λος Άντζελες το 1906. "Παράδοση Βαβέλ γλωσσών, νέα αίρεση φανατικών τάραξε τη χαλαρή σκηνή χθες βράδυ στην Azusa Street, ένα κελάρυσμα ομιλίας χωρίς φράσεις από μια αδελφή", έγραφε ένα άρθρο εφημερίδας.

Οι περισσότεροι που μιλούν σε γλώσσες τις θεωρούν ως "χάρισμα" από τον Θεό, που δεν μπορεί να έρθει αναγκαστικά ούτε να ελέγχεται. Ωστόσο, η πράξη περιλαμβάνει εκμάθηση και επιδεξιότητα. Μπορεί επίσης να αντιγραφεί εύκολα. (Ένας πάστορας μου δίδαξε: Αν πείτε γρήγορα 10 φορές στη συνέχεια: **"Να αγοράσω ένα Hyundai. Να αγοράσω ένα Hyundai..."**, θα καταφέρετε να μιλήσετε σε γλώσσες).

Σε μια Χαρismaticή ευαγγελική εκκλησία στην Αμερική που μελέτησα, περίπου το

1/3 των εκκλησιαζόμενων γλωσσολαλούσε περιστασιακά όταν προσεύχονταν μόνοι. Όπως το έθεσε ένας νεαρός: "Τελειώνουν εκείνα που έχεις να προσευχηθείς, και όμως αισθάνεσαι ότι χρειάζεσαι να προσευχηθείς για να αφήσεις να ξεχυθούν από το κεφάλι σου όλα αυτά τα συναισθήματα. Έτσι προσεύχεσαι σε ξένες γλώσσες. Το κάνω αρκετά συχνά". Το Κέντρο Μελέτης Εκκλησιασματος (Pew Research Center) διαπίστωσε ότι 18% των Αμερικανών γλωσσολαλούν τουλάχιστον αρκετές φορές το χρόνο.

Αυτό που μου έκανε εντύπωση στην Άκρα είναι ότι η γλωσσολαλία μπορεί στην πραγματικότητα να είναι ένας πιο αποτελεσματικός τρόπος για να προσευχηθείς, παρά με το να μιλάς σε απλή γλώσσα – αν βεβαίως θεωρούμε ως προσευχή μια ψυχική τεχνική, που σε αποσπά από τον καθημερινό κόσμο και την καθημερινή σκέψη, για να έχεις "εμπειρίες" με τον Θεό.

Σε γενικές γραμμές, υπάρχουν δύο είδη χριστιανικής πρακτικής προσευχής, πέρα από την παπαγαλιστική απαγγελία. Η "Αποφατική" προσευχή, που μοιάζει πολύ με το διαλογισμό και την "επίγνωση"[1], η οποία ζητά από το άτομο να παραμένει αδρανές στο μυαλό και να απεμπλακεί από τη σκέψη του. Το κλασικό παράδειγμα είναι εκείνο από το 14ο αιώνα του "Σύννεφου της Αγνοίας", όπως ένα μοναστικό κείμενο ανώνυμου συγγραφέα που συμβούλευε: "Η σκέψη δεν μπορεί να κατανοήσει τον Θεό. Έτσι, προτιμώ να εγκαταλείπω όλα όσα μπορώ να ξέρω, επιλέγοντας μάλλον να αγαπήσω εκείνον που δεν μπορώ να ξέρω".

Στην "Καταφατική" προσευχή, το άτομο συμπληρώνει τη φαντασία του με σκέψεις από την Αγία Γραφή. Το κλασικό παράδειγμα είναι οι *Πνευματικές Ασκήσεις* του Αγίου Ιγνατίου Λογιόλα (ιδρυτή των Ιησουιτών-16ος αιώνας), που καλεί τους πιστούς να δουν "με το μάτι της φαντασίας το δρόμο από τη Ναζαρέτ ως τη Βηθλεέμ, σκεπτόμενοι πόσο μακρύς είναι και πόσο μεγάλ-

λος, και αν είναι επίπεδος ή περνά μέσα από κοιλάδες και βουνά". Οι Αμερικανοί Ευαγγελικοί^[2] που αναζητούν να συναντήσουν τον Θεό μέσα στις ονειροπολήσεις τους, προσεύχονται με αυτή την παράδοση.

Η Αποφατική μέθοδος είναι ίσως πιο αποτελεσματική στο να παίρνει την προσοχή από την καθημερινότητα, αλλά και η πιο δύσκολη να επιτευχθεί. Αυτό φαίνεται να εννοούσε ο Ψευδο-Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, μοναχός του πέμπτου αιώνα, όταν περιέγραψε την Καταφατική προσευχή ως εφελτήριο για όσους δεν μπορούν να προσευχηθούν με άλλους τρόπους. Πολλοί γνωρίζουμε ανθρώπους που έχουν δοκιμάσει να διαλογιστούν αλλά απέτυχαν, ηττήθηκαν από τις σκέψεις και αρνήθηκαν να μείνουν στη θέση τους – αυτό δηλαδή που οι ειδικευμένοι επαγγελματίες αποκαλούν "*μυαλό της μαϊμούς*". Σε ένα πείραμα, ζήτησα από τους συμμετέχοντες να κάνουν διαλογισμό για ένα μήνα, να προσεύχονται με πλούσια φαντασία ή να μιλάνε με λόγια από τα Ευαγγέλια. Αυτό δεν άρεσε σε πολλούς που διαλογίζονταν. Εκείνοι που συνεργάστηκαν ανέφεραν βαθιές πνευματικές εμπειρίες, όπως οι έμπειροι διαλογιστές που μελετήθηκαν από τον νευρολόγο James H. Austin («Zen and the Brain» - Το Zen και ο Εγκέφαλος) και άλλους επιστήμονες. [Σημ. «Τ»: Ο συγγραφέας Austin, είναι ο ίδιος οπαδός του βουδιστικού διαλογισμού Zen].

Ως τεχνική, οι γλώσσες καταλαμβάνουν την περιοχή της προσοχής, αλλά την επικεντρώνουν σε κάτι χωρίς νόημα (που όμως ο ομιλητής θεωρεί ως θεϊκό). Έτσι λειτουργεί σαν τον διαλογισμό – αλλά χωρίς το "*μυαλό πιθήκου*". Και η πρακτική αλλάζει τους ανθρώπους. Αναφέρουν ότι καθώς η προσευχή τους συνεχίζεται, αισθάνονται όλο και περισσότερο να τους συνεπαίρνει. Αισθάνονται πιο ελαφρείς, πιο ελεύθερα και καλύτερα. Τα επιστημονικά στοιχεία δείχνουν ότι οι ομιλητές σε γλώσσες μπαίνουν σε μια διαφορετική ψυχική κατάσταση. Ο νευροε-

πιστήμονας Andrew B. Newberg και οι συνεργάτες του έκαναν μαγνητικές τομογραφίες (MRI) σε ανθρώπους που έψαλλαν ύμνους λατρείας, και στη συνέχεια μιλούσαν σε ξένες γλώσσες. Όταν έκαναν το δεύτερο, διαπίστωσαν λιγότερη ροή αίματος στον μετωπιαίο φλοιό του εγκεφάλου. Δηλαδή, ότι ο εγκεφάλός τους συμπεριφερόταν σαν να ήταν σε μια διαδικασία που δεν μοιάζει με εκείνη της λήψης αποφάσεων – καταλήγοντας στον ισχυρισμό ότι όποιος προσεύχεται σε γλώσσες δεν έχει συνειδητό έλεγχο. [...]]

Η διαδικτυακή Εγκυκλοπαίδεια Wikipedia γράφει για τη γλωσσολαλία:

«Υποστηρίζεται πως υπάρχουν συγκεκριμένες τεχνικές με τις οποίες μπορεί κανείς να αρχίσει να γλωσσολαλεί. Ως υποβοηθητικά της γλωσσολαλίας θεωρούν τους ψυχολογικά υποβλητικούς θρησκευτικούς ύμνους, τις χειροθεσίες και την απλή [μηχανική] εκτέλεση ήχων με το στόμα^[25]. Περιπτώσεις γλωσσολαλίας έχουν καταγραφεί σε σύγχρονες πηγές με χαρακτηριστικό το παράδειγμα της Αγνής Όζμαν.

Σύμφωνα με γλωσσολογικές μελέτες του W. Samarin, η γλωσσολαλία δεν είναι υπερφυσική ούτε αποτελεί μια δομημένη γλώσσα, αλλά ένα φαινόμενο που χρησιμοποιείται ως σύμβολο θεϊκής παρουσίας για τον πιστό^[26, 27].

Σύμφωνα με πειράματα και έρευνες που έχουν γίνει από το Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια, όταν κάποιος γλωσσολαλεί έχει ήρεμο τον λοβό του εγκεφάλου που αντιστοιχεί στην ομιλία (ενώ φυσιολογικά κατά την ομιλία ο συγκεκριμένος λοβός πάλλεται)^[3, 4, 28]. Οι Πεντηκοστιανοί και οι Χαραismaticοί υποστηρίζουν πως τα απο-

τελέσματα των ερευνών του Πανεπιστημίου έρχονται σε απόλυτη αρμονία με την Αγία Γραφή, στην οποία ο Παύλος αναφέρει: "Αν προσεύχομαι σε ακατανόητη γλώσσα, προσεύχεται το πνεύμα μου, ο νους μου όμως μένει αμέτοχος"^[29, 30].

Η Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία δεν απορρίπτει τη γλωσσολαλία αλλά τη θεωρεί ως ένα από τα ελάχιστα ατομικά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, το οποίο έχει πάψει να υφίσταται καθώς εκπλήρωσε το σκοπό του κατά την καινοδιαθηκική περίοδο.^[30]

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(α) A version of this op-ed appeared in print on August 18, 2013, on page SR11 of the New York edition with the headline: **Why We Talk In Tongues.**

(β) Με τους όρους "συναίσθηση" ή "επίγνωση", μεταφράζεται ο βουδιστικός όρος "sati", που είναι ανάμνηση του Dhamma, ενός από τους Επτά Παράγοντες Διαφωτισμού σύμφωνα με το Βουδισμό.

(γ) Στο παρόν άρθρο ο όρος "Ευαγγελικός" δεν αναφέρεται στα μέλη της Ευαγγελικής Εκκλησίας αλλά σε ακραίους θρησκευόμενους του χώρου των Διαμαρτυρομένων.

(δ) Η μετάφραση του όρου «γλώσση» ως «**ακατανόητη γλώσσα**», ανήκει στις αστοχίες της ΝΔΜ.

3. Andrew Newberg, Nancy Wintering and Donna Morgan, "Cerebral blood flow during the complex vocalization task of glossolalia", J Nucl Med. 2006; 47 (Supplement 1):316P

4. Andrew B. Newberg et al., "The measurement of regional cerebral blood flow during glossolalia: A preliminary SPECT study", Psychiatry Research: Neuroimaging 148(2006) 67-71

25. Η Ορθοδοξία και η θρησκεία του μέλλοντος, ιερομονάχου Σεραφείμ Ρόουζ. Κεφ. 7. Η «Χαρασματική Αναζωπύρωση» ως σημείο των καιρών.

26. W. Samarin, "Sociolinguistic vs. Neurophysiological Explanations for Glossolalia", J. for Scientific Study of Religion, 1972, 11, 3, 293-299

27. W. Samarin, "Variation and variables in religious glossolalia", Communications 26, 475-478, 1972, Language in Society, Cambridge University Press

28. abcnews.go.com/Video/playerIndex?id=2975128

29. Α' Κορ. 14:14 (ΝΔΜ)

30. www.goarch.org/ourfaith/ourfaith7112».

Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας

Με μεγάλη συμμετοχή διοργανώνονται κάθε χρόνο από διάφορες Εκκλησίες «Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας», έχοντας σκοπό την αλληλογνωριμία, τη σύσφιγξη των σχέσεων, την ενίσχυση του ιεραποστολικού ζήλου και την ενθάρρυνση των πιστών ώστε να προχωρήσουν στη ζωή του αγιασμού.

Ο θεσμός, γνωστός από πολλά χρόνια, έχει αγγίξει ακόμη και πολιτικές/κομματικές παρατάξεις, γεγονός που αποδεικνύει τη δυναμική και τη χρησιμότητά του.

Αν και δεν γνωρίζουμε ποιοι ήταν οι πρώτοι διδάξαντες στη σύγχρονη εποχή, ωστόσο μπορούμε να βρούμε αυτό το θεσμό στις σελίδες της Παλαιάς Διαθήκης, όταν ο Κύριος καλούσε το λαό Ισραήλ σε ΠΑΝΔΗΜΗ ΣΥΝΑΞΗ τρεις φορές το χρόνο, στη διάρκεια των εορτών του Κυρίου (Έξ. 23/κγ/14-17). Σ' αυτές τις ιερές συνάξεις ο λαός του Θεού καλούνταν να γιορτάσει και να ευχαριστήσει τον Θεό, αναγνωρίζοντας τις ευλογίες που έλαβε το προηγούμενο διάστημα και ανανεώνοντας στην καρδιά του τις υποσχέσεις που ο Κύριος είχε δώσει για το μέλλον. Ιδιαίτερη σκοπιμότητα τούτων των εορτών ήταν η αγαθή πρόθεση του Κυρίου που φανερώνει η φράση «**ΘΕΛΕΤΕ ΕΥ-**

φρανθή ενώπιον Κυρίου του Θεού σας», που επανέρχεται σχεδόν κάθε φορά που γίνεται λόγος για τούτες τις ιερές συνάξεις.

Αν και οι όροι αλλάζουν με το πέρασμα του χρόνου, οι ανάγκες των ανθρώπων (και οι ψυχολογικές τους) εξακολουθούν πάντοτε να υπάρχουν. Για τούτο οι αρχαίοι Έλληνες είχαν το ρητό, «**Βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος**» (=Ζωή χωρίς γιορτή είναι σαν δρόμος μακρύς χωρίς πανδοχείο).

Είχαμε κι εμείς την ευκαιρία να συμμετέχουμε σε διάφορα τέτοια συνέδρια στα νεανικά μας χρόνια, αλλά και καθώς παρακολουθούσαμε την ενηλικίωση των παιδιών μας, και μπορούμε να βεβαιώσουμε το θετικό αποτέλεσμα που αποκομίσαμε και ως άτομα και ως οικογένειες.

Ένα επιπλέον χαρακτηριστικό αυτών των «Πνευματικών Συνεδρίων Νεολαίας» ήταν και, όπως βλέπουμε εξακολουθεί να είναι, η στενότερη γνωριμία νέων (ανδρών και γυναικών) που ενώθηκαν σε άγιους γάμους και οικογένειες, με ευλογημένα αποτελέσματα. Η συμβολή των «Πνευματικών Συνεδρίων Νεολαίας» σ' αυτό το σημείο υπήρξε αδιαμφισβήτητη και ο λαός του Θεού μπορεί να αισθάνεται ευγνωμο-

σύνη ως αποδέκτης μεγάλης ευλογίας στην ατομική, οικογενειακή και εκκλησιαστική ζωή.

Ωστόσο, καθώς ο χρόνος ρέει και οι εποχές αλλάζουν, ήταν μοιραίο και αναμενόμενο ως ένα βαθμό, να αλλάξουν αρκετά πράγματα και σ' αυτό το χώρο, ώστε τώρα τα «Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας» να έχουν πλέον μετατραπεί μάλλον σε ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ παρά σε «Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας», και τείνουν να εξομοιωθούν με εκείνα άλλων χώρων και σκοπών.

Η αγαθή πρόθεση των διοργανωτών και εμπνευστών, πολύ απέχει από την επιφανειακή και με άλλα ενδιαφέροντα διάθεση των συνεδρων. Πλέον η μουσική κατέχει μεγαλύτερο μέρος παρά ο λόγος. Οι ομιλητές –όσο αξιόλογοι και αν είναι– συχνά αμιλλώνται ποιος θα είναι περισσότερο ακαδημαϊκός και τεκμηριωμένος (κοινωνιολογικά και επιστημονικά). Αντίθετα την ίδια ώρα οι "σύνεδροι" περί άλλα τυρβάζουν, εντελώς γήινα και χωρίς πνευματικές προεκτάσεις.

Ο ψύχραιμος απολογισμός υποχρεούται να δει και τις αποτυχίες και τις ήττες, που αναδεικνύουν κρυφές αδυναμίες και αστοχίες. Ως μία από τις μεγαλύτερες ήττες της σημερινής νεολαίας και της εκκλησιαστικής κοινωνίας, θα πρέπει να αναφερθούν, επισημανθούν και καυτηριαστούν, τα πολλά πλέον ΔΙΑΖΥΓΙΑ, που όλο και περισσότερο σκάνε σαν νάρκες γύρω μας, ενώ για τέτοια προβλήματα ούτε λόγος δεν γινόταν στα παλαιότερα χρόνια.

Ασφαλώς και δεν κατηγορούνται όσοι εργάστηκαν και εργάζονται στον τομέα των «Πνευματικών Συνεδρίων

Νεολαίας». Χωρίς αμφιβολία, κανείς δεν θα ήθελε ποτέ να βρεθεί στην ανάγκη να αναφερθεί σ' αυτό το ΔΡΑΜΑ που πλήττει τις εκκλησίες, ιδιαίτερα στον κύκλο της νεολαίας (αν θέλετε και της πρώιμης ωριμότητας).

Είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ότι τα θέματα αυτά προβληματίζουν έντονα ανθρώπους που εμπλέκονται στις διοργανώσεις τέτοιων «Πνευματικών Συνεδρίων Νεολαίας», όμως επίσης γνωρίζουμε ότι δεν μπορεί να υπάρξει ελπίδα θεραπείας, αν πρώτα η ασθένεια δεν αναγνωριστεί, κατονομαστεί και αντιμετωπιστεί με το αναγκαίο θάρρος, ως ήττα της εκκλησίας απέναντι στον κόσμο.

Δεν γίνεται εδώ κριτική σε κανένα ζευγάρι που διέλυσε το γάμο του. Ήδη αυτοί έχουν ανοιχτούς λογαριασμούς με τον Θεό, και ως άτομα και ως συγγένειες και ως εκκλησίες. Αρκεί μόνο να θυμίσουμε τα λόγια του Κυρίου μέσω του προφήτη Μαλαχία:

«[Ο Κύριος] δεν αποβλέπει πλέον εις την προσφοράν και δεν δέχεται αυτήν με ευαρέστησιν εκ της χειρός σας. 14 Και λέγετε, Διά τι; Διότι ο Κύριος εστάθη μάρτυς μεταξύ σου και της γυναικός της νεότητός σου, προς την οποίαν συ εφέρθης δολίως· ενώ αυτή είναι η σύζυγός σου και η γυνή της συνθήκης σου [...] ας μη φέρηται μηδείς απίστως προς την γυναίκα της νεότητος αυτού. 16 Διότι ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, λέγει ότι μισεί τον αποβάλλοντα αυτήν και τον καλύπτοντα την βίαν με το ένδυμα αυτού, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων· διὰ τούτο προσέχετε εις το πνεύμά σας και μη φέρεσθε δολίως» (Μαλ. 2/β/13-16).

Στις μέρες μας και στα πλαίσια της ι-σότητας των φύλων μέσα στην σύγχρονη κοινωνία, δεν θεωρούμε λάθος να πούμε πως αυτός ο λόγος δεν αφορά πλέον μόνο τους άντρες, αλλά ισχύει εξίσου και προς τις γυναίκες, οι οποίες τώρα, συνήθως έχουν νομική δυνατότητα, και οικονομική και κοινωνική ευχέρεια, ώστε να κάνουν το ίδιο προς τους άντρες τους.

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ να ακουστεί ξανά η προειδοποίηση του Θεού ότι:

*** Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΡΤΥΡΑΣ** κάθε φορά που ένα αντρώγυνο χτίζεται και

*** Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΤΑΙ** κάθε φορά που ένα αντρώγυνο χωρίζει.

Το κείμενο αυτό γράφτηκε όχι από θέση υπεροχής – επειδή κανένα μέλος της εκκλησίας δεν μπορεί να ησυχάζει απέναντι στα όλο και περισσότερα οικογενειακά δράματα. Αντίθετα γράφτηκε από θέση πόνου και ευθύνης, την οποία ελπίζουμε να συμμερίζονται οι αναγνώστες μας.

Σκοπός του είναι να συγκλονιστούν καρδιές που ήδη έχουν πέσει σε αδιαφορία (αυτό που οι παλαιότεροι Έλληνες ονόμαζαν «**ακηδία**»), να εγκαταλειφθούν τα παραμύθια περί “αναζωπύ-

ρωσης” και οι ψευδώνυμες “ευαγγελιστικές εκστρατείες”, και οι πιστοί να ταπεινωθούν με διάθεση γιατρειάς και αποκατάστασης.

Μέσα στην αποστολή που ανέλαβε να επιτελέσει ο Χριστός/Μεσσίας, εκτός από την τακτοποίηση των αμαρτιών μας ήταν και τούτο: «**Θέλουσιν ανοικοδομήσει τας παλαιάς ερημώσεις, θέλουσιν ανεγείρει τα αρχαία ερείπια, και θέλουσιν ανακαινίσει τας ερήμους πόλεις, τας ηρημωμένας από γενεάς γενεών**» (Ησ. 61:1-4).

Ας ληφθούν όλα αυτά υπόψη από τους διοργανωτές αυτών των «Πνευματικών Συνεδρίων Νεολαίας» και ας γίνει σαφές στους νέους ότι αυτά δεν διοργανώνονται για να καλοπερνούν και να διασκεδάζουν, αλλά για να προβληματίζονται, να διερευνούν τα βάθη των καρδιών τους, να έρχονται πιο κοντά στον Κύριο, «**τον Αρχηγό και Τελειωτή της πίστης**».

Διαφορετικά, τα «Πνευματικά Συνέδρια Νεολαίας» θα χάσουν εντελώς το στόχο και τον σκοπό τους. Θα μετατραπούν σε εκδηλώσεις σαρκικής αναψυχής και αιώρες στις οποίες κάποιοι θα κοιμούνται τον ύπνο της αδιαφορίας μέχρις ότου τους καταλάβει η καταστροφή... ☹

Επίθεση στην ιστοσελίδα του «ΤΥΧΙΚΟΥ»

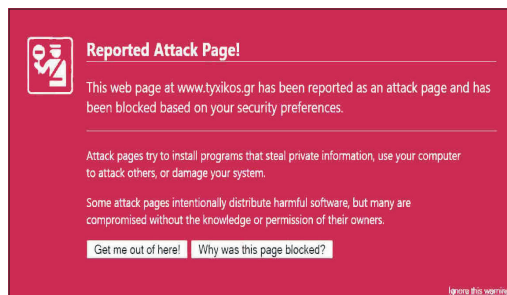
Δεύτερη σοβαρή επίθεση δέχθηκε η ιστοσελίδα του «ΤΥΧΙΚΟΥ» (www.tyxikos.gr), καθώς μέσα στο Καλοκαίρι άγνωστοι παραβίασαν τον σέρβερ της εταιρείας που μας φιλοξενεί, και τη μόλυναν με κάποιο malware (=κακόβουλο λογισμικό).

Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η ιστοσελίδα μας να φραγεί και να μη μπορεί να λειτουργεί για περίπου 1 μήνα.

Η άμεση επιδιόρθωση ήταν δύσκολη εκείνο το διάστημα, καθώς το αρμόδιο προσωπικό της εταιρείας βρισκόταν σε θερινή άδεια.

Την προηγούμενη φορά (πριν από κάποια χρόνια) είχε επιτεθεί στην ιστοσελίδα του «ΤΥΧΙΚΟΥ» η προπαγάνδα των Σκοπίων, καθώς είχαμε αποδείξει μέσα από τη Βίβλο ότι ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Έλληνας και όχι Σλάβος Ψευδομακεδόνας, γεγονός που εκνεύρισε τους προπαγανδιστές της ψευδώνυμης γειτονικής “δημοκρατίας”.

Αλλά ενώ τέτοιες επιθέσεις δέχονται ακόμη και επίσημες κυβερνητικές ιστοσελίδες (π.χ. η CIA και η NASA) άварητιέται κανείς αν πρέπει να λυπά-

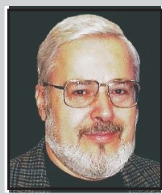

ται ή να “καμαρώνει” όταν γίνεται τέτοιος “στόχος”...

Εμείς βλέπουμε αυτές τις επιθέσεις ως καλές ενδείξεις, που φανερώνουν πως την ιστοσελίδα του «Τ» παρακολουθούν και διαβάζουν άτομα που δεν μπορούμε να ξέρουμε.

Ευχόμαστε ο Κύριος να αξιοποιήσει αυτές τις “επιθέσεις” για καλό, και επίσης να ελεήσει τους “εχθρούς” που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο νομίζουν ότι μπορούν να ματαιώσουν το έργο του Κυρίου.

Αδελφοί παρακαλούμε προσεύχεστε και για τούτη την πλευρά της διακονίας μας, από όπου διαβάζουν το μήνυμα του θείου λόγου πολλοί περισσότερο, παρά τους παραλήπτες του «ΤΥΧΙΚΟΥ» σε έντυπη μορφή, και μάλιστα με πολύ μικρότερο οικονομικό κόστος.

Εκ καρδίας

«Ελλάς Ελλήνων ‘Χριστιανών’»

Αναγνώστες ρωτούν τι απέγινε η τακτική στήλη «**Ελλάς Ελλήνων ‘Χριστιανών’**», που για πάνω από 20 χρόνια διάβαζαν στον «**ΤΥΧΙΚΟ**».

Επειδή είναι αρκετοί εκείνοι που δεν έχουν εξοικειωθεί ακόμη με το διαδίκτυο (ίντερνετ), σημειώνουμε ξανά ότι το περιεχόμενο εκείνης της στήλης, μαζί με πολλά περισσότερα, έχει μεταφερθεί στο ιστολόγιο «**ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ**» όπου πλέον δημοσιεύονται όχι 3 ή 4 σχόλια το δίμηνο, αλλά 3 ή 4 σχόλια και ειδήσεις καθημερινά.

Με τα μέσα που παρέχει η νέα τεχνολογία, μπορούμε να προσφέρουμε αυτή την υπηρεσία **365 ημέρες** το χρόνο και σε πολύ περισσότερους αναγνώστες.

Μέχρι αυτή τη στιγμή έχουν δημοσιευθεί **3.500** αναρτήσεις με συνολικά περισσότερες από **220.000** επισκέψεις.

Παρακαλούνται οι αναγνώστες μας, που θα ήθελαν να έχουν εκείνη την ενημέρωση μαζί με σχόλια στην επικαιρότητα, να ανατρέχουν σε αυτό το ιστολόγιο από όπου μπορούν να παίρνουν την πληροφόρηση που τους ενδιαφέρει καθημερινά, στη διεύθυνση: <http://neakaipalaia.blogspot.gr>.

Αν δεν έχουν οι ίδιοι πρόσβαση στο διαδίκτυο, **μπορούν να ζητήσουν να τους εξυπηρετή-
σει κάποιος νεότερος φίλος ή συγγενής (παιδιά ή εγγόνια).**

Επίσης η ύλη αυτή μπορεί να διαβαστεί μέσω σύγχρονων “έξυπνων” κινητών τηλεφώνων, που έχουν σύνδεση με το διαδίκτυο.

Το θέλημα του Θεού...

«Και τώρα ... τι ζητεί Κύριος ο Θεός σου παρά σου, ειμή να φοβήσαι Κύριον τον Θεόν σου, να περιπατήεις εις πάσας τας οδούς αυτού και να αγαπάς αυτόν, και να λατρεύεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου;» (Δευτ. 10/12).

Συχνά αναρωτιόμαστε, «**Τι περιμένει ο Θεός από εμάς;**» Ο Μωυσής το συνόψισε σε πέντε βασικά στοιχεία:

- (1) Φόβο (σεβασμό) του Θεού.
- (2) Πορεία στους δρόμους Του.
- (3) Αγάπη στο πρόσωπό Του.
- (4) Λατρεία (υπηρεσία) με όλη μας την καρδιά.
- (5) Εφαρμογή των εντολών Του.

Ο Μωυσής που είχε αναπτύξει πολύ στενή σχέση με τον Θεό, Τον περιέγραψε ως «**Θεό των θεών και Κύριο των κυρίων**» ενώ αργότερα Τον ονόασε «**Ισχυρό**» και «**Φοβερό**», κάτοχο όχι μόνο δύναμης μα και δικαιοσύνης, που για να σταθούν εμπρός Του οι άνθρωποι, χρειάζονται το έλεός Του.

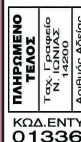
Ο Κύριος Ιησούς τα περιέλαβε αργότερα σε δύο εντολές: **(1) Αγάπη για τον Θεό** και **(2) Αγάπη για τους άλλους**. Αυτό που θέλει ο Θεός πραγματικά, είναι μια προσωπική σχέση μαζί μας. Αλλά εμείς συχνά περιπλέκουμε την πίστη μας με ανθρωπίνους κανόνες, τυπικά και απαιτήσεις, που λειτουργούν σαν θηλεία στο λαιμό μας.

Παρά το γεγονός ότι οι αμαρτίες αξίζουν τιμωρία, ο Θεός διάλεξε να δείξει αγάπη και έλεος σε όλους όσοι Τον αναζητούν. Και το έλεος του Θεού προς το λαό Του είναι απεριόριστο. Όταν αρχίσουμε να κατανοούμε την έκταση του ελέους του Θεού, τότε θα καταλάβουμε τι είναι αληθινή αγάπη και πόσο βαθιά μας αγαπά.

Είσαι απογοητευμένος από την προσπάθειά σου να ικανοποιήσεις τον Θεό; Δώσε προσοχή στη σχέση σου μαζί Του και θα βρεις ειρήνη. Δείξε σεβασμό, ακολούθησέ Τον, αγάπα Τον, υπηρέτησέ Τον και υπάκουέ Τον. Αγάπα τον Θεό και αγάπα τους ανθρώπους.

Δεν μπορείς να κάνεις σωστά τα πάντα και όλες τις φορές, αλλά ο Θεός θα συμπληρώσει εκείνο που σου λείπει. Ας ευχαριστούμε τον Θεό για την αγάπη και το έλεός Του, και ας Τον σεβόμαστε, ακολουθούμε, αγαπούμε, υπηρετούμε και υπακούμε, ξέροντας πάντα πως, ακόμη και αν όλα ήταν δυνατό να τα εκτελέσουμε σωστά, πάντα πρέπει να σκεφτόμαστε πως είμαστε **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ** που Εκείνος ελέησε, και ας βλέπουμε πάντα όχι στη δική μας αξία, αλλά στη μεγάλη Του αγάπη (Εβρ. 12/1β/2).

(Από το διαδίκτυο)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:

ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ

IF UNDELIVERED PLEASE RETURN